

Glasnik MIRA

Godište V. • Broj 6 • Međugorje • Lipanj 2010. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

*29. obljetnica
ukazanja
Kraljice Mira*

Uz 29. obljetnicu Marijinih ukazanja u Međugorju

Nebeske misije među nama

Marijina ukazanja kroz cijelu povijest Crkve, a napose kroz minulih pet stoljeća, daju nam navlas istu sliku. Od ukazanja u Guadalupeu u Meksiku, god. 1531., pa do našega doba. Od svetoga Juana Diega do sudobnih vidjelaca koji su mahom neuki, bez velikih škola. Ove je Gospa onoga lipnja 1981. uzela i 'katapultirala' u žarište, bez njihova htijenja i volje. I ukazuje se Marija, ne u palačama ni stolnim mjestima ili crkvama, nego prema biblijskom predlošku, na brdima, u pustinji, pastirima, malenima, neukima, kako bi postidio Bog učene i mudrace ovoga svijeta.

fra Tomislav Pervan

Jedan je ljudski naraštaj u cijelosti stasao otkako je Međugorje na svjetskoj pozornici. Ako se smije maleno uspoređivati s velikim, svi smo se mi pitali, kao nekoć Natanael, začuđen spram Filipova poziva da pođe s njime i vidi Isusa, sina Josipova iz Nazareta: „Zar može iz Nazareta išta dobra doći?“ – „Zar može doći išta dobra iz Bijakovića, iz Podbrda?“ – „Dođi i vidi“, odgovara naprečac Filip Natanaelu, koji od dvojitelja, skeptika postaje prvim vjernikom, davno prije Petra, Marte i Tome priznaje Isusa Bogom: „Doista ti si Sin Božji, ti Kralj si Izraelov.“ To bijaše odgovor Natanaelov nakon što ga je Isus 'porazio' i osvojio svojom pojavom.

Slično bi se dalo primijeniti i na bijakovsko-međugorske početke: „Zar išta dobra može doći iz Bijakovića, Podbrda, slijepoga crijeva onodobne župe?“ Nikakav put nije vodio od zadnjih seoskih kuća prema Crnici, osim kozjih i pastirskih staza. Da, upravo je to Božja logika, upravo je to način Božjega djelovanja kroz cijelu povijest. Uzima Bog nepoznanicu, Abrahama i šalje ga u neizvjesnu budućnost, dajući mu nalog, prvomu povijesnom liku: „Iziđi! Idi! Kreni iz svoga doma!“ Isto postupa i s propalim prevratnikom, potonjim pastirom na Sinaju, Mojsijem, komu zapovijeda da izuje obuću na svetome mjestu, pred gorućim grmom. Šalje ga osloboditi Izabrani

Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
**Bog vam je dao
milost živjeti i štititi
sve dobro u vama i
oko vas!**

vlč. Adalbert Rebić

Razgovor s međugorskim
župnikom
**Kod Marije, uz Isusa,
ljudi pronalaze svoj
zavičaj i svoj dom**

Prvi dani ukazanja
Gospa od Anđela
Draga Vidović

Svjedočanstvo
**U Međugorju sam
plakao od radosti**
o. Radek Mahać

Iz života Crkve
**Neka se Crkva
obnovi po svetim
svećenicima**
Benedikt XVI.

Svjedočanstvo
**Međugorje je moj
novi dom**
Tania Stackhouse

Draga djeco!
Bog vam je dao milost da živite i štitite sve dobro što je u vama i oko vas, i da potičete druge da budu bolji i svetiji, ali i sotona ne spava i preko modernizma odvrća vas i vodi na svoj put. Zato, dječice, u ljubavi prema mom Bezgrješnom srcu ljubite Boga iznad svega i živite njegove zapovijedi. Tako će vaš život imati smisla i mir će vladati zemljom.

Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.

(25. svibnja 2010.)

Fotografiju na naslovnici snimila Lidija Paris

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Međugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Dragan Naletilić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Međugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr | Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Societe generale - Splitska banka d.d., Nalog 14, Broj računa: 2330003-5100201682 | **Iz Njemačke u EURima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ: 75090300 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (za Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCH33H80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih europskih zemalja u eurima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ: 75090300, BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Bog vam je dao milost živjeti i štiti sve dobro u vama i oko vas!

Milost je odraz Božje ljubavi. Milost i ljubav su u uzajamnom odnosu. Milost je djelo Božje ljubavi, Božja je ljubav izvor svake milosti. Svatko je od nas dijete milosti. Ako mi je Bog dao milost, dao ju je jer me neizmjerljivo ljubi.

vlač. Adalbert Rebić

„Bog vam je dao milost...”

Blažena Djeвица Marija u svojim se porukama uvijek najprije odnosi na Boga i na njegov odnos prema ljudima. Ona nije izvor milosti nego samo potok kojim milost Božja teče prema ljudima. Ona je posrednica. U naravi je majke posredovati, biti posrednica. Biti posrednica između djece i oca, između djece same i unutar obitelji. U ovom slučaju Marija želi biti posrednica između Boga i ljudi, između Crkve i svijeta u kojem Crkva djeluje, i između samih članova Crkve. Blažena Djeвица u poruci ističe činjenicu da je Bog blagonaklon prema svakome čovjeku, svim ljudima iskazuje svoju ljubav. Svakoga čovjeka želi podržati u njegovoj želji činiti dobro u odnosu na njega, Stvoritelja, u odnosu na bližnje i u odnosu na sebe samoga... U tome Bog ne želi nikomu nanijeti nepravdu, nikoga prisiljavati na nešto što se njemu sviđa. Bog je dao čovjeku posvemašnju slobodu. Čovjek treba slobodno i razumno izabrati činiti dobro, a samim time posve slobodno i razumno iskazivati slavu i štovanje Bogu, začetniku svega života.

Milost je odraz Božje ljubavi. Milost i ljubav su u uzajamnom odnosu. Milost je djelo Božje ljubavi, Božja je ljubav izvor svake milosti. Svatko je od nas dijete milosti. Ako mi je Bog dao milost, dao ju je jer me neizmjerljivo ljubi. A on me prvi ljubio (usp. 1 Iv 4,11), ljubio me, a da ja to ničim nisam zaslužio (gratis). Onda i ja njega trebam ljubiti zabadava, ni iz kojeg drugog razloga, nego radi Boga samoga. Ne ljubim Boga radi neke druge nagrade nego Boga samoga, on je moja nagrada! Sin Božji Isus Krist otkupio je, u milosti, mene i svakog čovjeka koji vjeruje u nj.

Milost treba prihvatiti na pravi način. Ako se to dogodi, onda milost osposobljava vjernika za dobra djela i čini dobra djela po njemu i kroz njega. Takvu milost u katoličkoj teologiji nazivamo „gratia cooperans“ (milost koja surađuje s čovjekom),

jer ona, surađujući zajedno s vjernikom, čini dobra djela.

U katoličkoj teologiji razlikujemo *nestvorenu* milost; to je sam Bog u svojoj ljubavi. I *stvorenu* milost; to je sam čovjek koji dopušta da Bog u svojoj ljubavi prema njemu i kroz njega uspješno djeluje. *Posvećujuća* milost je ona koja čovjeka temeljito obnavlja, najprije i temeljito u sakramentu krštenja. A potom mu *pomažuća* milost rasvjetljuje razum i jača volju da ljubi Boga i bližnjega. Sve dobro i svaka milost dolazi najprije i osnovno od Boga, koji vjernika osposobljuje da može ispravno vjerovati u Isusa Krista.

„da živite i štite sve dobro što je u vama i oko vas...”

Kad je Bog stvorio svijet i ljude, reče ljudima: Plodite se, i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite! (Post 1, 29). I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro (Post 1, 31). Bog je ljudima dao vlast i gospodstvo nad svom zemljom: Bog osjeća svoje stvorenje kao lijepo i ugodno, cijelo je stvorenje dobro. To je jasno odricanje biblijske vjere od svakog dualizma dobroga i zloga. Svijet dolazi kao cjelina od Boga i kao takav je u svim svojim područjima dobar. I čovjek je dobar tako kako dolazi od Boga. Bog nalazi radost u njemu. Dobro nije tu još moralni pojam. On podrazumijeva, naprotiv, slaganje stvorenja sa stvoriteljem i iskonom. Čovjek postaje zlim samo time što se zatvara spram svoga Stvoritelja, što se protivi biti stvorenje i čovjek. Ta dobrotu Božja postala je konačnim događajem u Isusovu utjelovljenju, smrti i uskrsnuću; to izaziva čovjekovu dobrotu. Bog je tu za svijet i čovjeka, sve stvorenje treba postati novo stvorenje, dobro.

Posve u skladu s time Gospa nas poziva da živimo i štujemo sve dobro u nama i oko nas. Dobro (djelo) je po naravi takvo da se za nj moramo boriti, moramo ga aktivno razvijati u skladu s Božjom voljom i surađujući s njegovom ljubavlju.

„da potičete druge da budu bolji i svetiji”

Naš je zadatak da svakim danom budemo bolji i svetiji. Već je u Starome zavjetu Bog naredio svojim u izabranome narodu: „Ta ja – Jahve – Bog sam vaš! Posvećujte se, dakle, da sveti budete, jer svet sam ja!... Jest, ja sam Jahve; izveo sam vas iz zemlje

egipatske da vam budem Bog. Budite, dakle, sveti jer sam svet ja!” (Lev 11, 44-45). A Pavao u Novome zavjetu Kristovim vjernicima ponavlja: „Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, on koji nas blagoslovi svakim blagoslovom duhovnim u nebesima, u Kristu. Tako: u njemu nas sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim...” (Ef 1, 4s). Gospa nas poziva na misionarski posao. Trebamo drugima naviještati radosnu vijest: budite sveti kao što je svet naš Bog. Budite sveti kao što je svet naš Gospodin Isus Krist. Budite, konačno, sveti kao što je sveta naša Gospa Međugorska. Ona je bez istočnog grijeha začeta. Ona je milosti puna. Anđeo Gabriel je pozdravlja pozdravom: „Zdravo Marijo, milosti puna. Gospodin je s Tobom!” (Lk 1, 29). Poput Gospe i mi trebamo biti sveti, i trebamo druge poticati da budu sveti i dobri. Samo tako, ako svi postanemo bolji i svetiji, svijet u kojem živimo postat će bolji i

svetiji. Nestat će onda nepravde, mržnje, ljubomora, zlostavljanja... Mi smo pozvani da budemo misionari.

„Da potičete druge...” Crkva je po svojoj naravi „misionarska” jer potječe iz poslanja Sina i poslanja Duha Svetoga u skladu s naumom Boga Oca. Bog nas je izabrao prije postanka svijeta da budemo sveti i neporočni i da druge svojom svetošću i neporočnošću potičemo da i oni oblikuju svoj život u uzoru na našega Gospodina Isusa Krista. Bogu se sviđelo da ljude pozove da budu dionici njegova života ne samo pojedinačno... „nego je htio da ljude učini narodom u kojem će se u jedno sabrati njegova djeca koja su bila raspršena” (usp. 1 Iv 11, 52; usp. i Dekret o misijskoj djelatnosti Crkve, AG, br. 2). Drugi vatikanski koncil nas poziva na zajedništvo, na misijsko djelovanje. Nismo mi sami kao pojedinci pred Bogom, nego smo pred Bogom kao zajednica, kao zajedništvo osoba. Stoga smo jedni

za druge odgovorni. Jedni druge trebamo poticati na svetost, na neporočnost i na dobrotvornost. Poput Gospe, svojim bližnjima treba ukazivati na Boga: „Što god vam rekne, učinite!” (usp. 1 Iv 2, 5).

„Sotona ne spava i preko modernizma odvraća vas i vodi na svoj put”

Da, Sotona kao ričući lav obilazi tražeći koga da proždre. Petar nam piše: „Otrijeznite se! Bđijte! Protivnik vaš, đavao, kao ričući lav obilazi tražeći koga da proždre. Oprite mu se stameni u vjeri... A Bog svake milosti, koji vas pozva na vječnu slavu u Kristu, on će vas, pošto malo potrpjete, usavršiti, učvrstiti, ojačati, utvrditi” (1 Pt 8-10). Sotona je nebesko biće, neprijateljski i protivnički raspoložen prema čovjeku. Poistovjećen je s đavlom, đapače poglavica je đavolski. Protivnik je Božji i protivnik je čovjekov. Kaotična je moć, stalno prijeti stvorenju i kao čovjekov neprijatelj razara čovjekov život u spasenjskom području Božjem. Đavao je otpali anđeo, koji sada i čovjeka pokušava nagovoriti na neposlušnost, i protiv njega se možemo boriti samo pooštrenom poslušnošću Zakonu. Ne smijemo mu dopustiti da nas odvraća od Boga, da nas podvrgne neposluhu, da nas skrene s pravoga puta. Isus đavlu oduzima moć i milost Božja može nam pomoći da mu se odupremo.

„Zato, dječice, u ljubavi prema mom Bezgrješnom srcu ljubite Boga iznad svega i živite njegove zapovijedi”

Blažena Djeвица Marija opet i opet nas poziva na ljubav prema njezinu Bezgrješnom srcu. Tu nije posrijedi njezino „ja”, nego njezina „ljubav”. Srce je sjedište ljubavi, spoznavanja, suosjećanja. Srce je sjedište savjesti. Kao što je Marija svoje srce izgradila i oblikovala po uzoru na srce svoga Sina, tako želi da i mi oblikujemo svoje srce po Isusovu srcu. „Isuse blaga i ponizna srca, učini srce naše po srcu svome!” molimo u Zlatnoj krunici.

Marijino Bezgrješno srce za nas je izvor duhovne snage da možemo živjeti Božje zapovijedi, da život svoj uskladimo s Božjom voljom, da budemo spremni poput Marije reći Bogu: „Evo, službenik sam tvoj, službenica sam tvoja!”

Ako tako budemo živjeli, poslušni Duhu, naš će život imati smisla i mir će vladati zemljom.

„Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu!” Kako je Gospa učtiva, ljubazna! Ona nam zahvaljuje što smo se odazvali njezinu pozivu!

Snimila Lidija Paris

Uz 29. obljetnicu ukazanja Kraljice Mira

Kod Marije, uz Isusa, ljudi pronalaze svoj zavičaj i svoj dom

Cijelo jedno desetljeće fra Petar Vlašić djeluje u župi Međugorje, a od toga je već tri pune godine župnik. O njegovim iskustvima u ovoj župi razgovaramo uoči 29. obljetnice ukazanja Kraljice Mira.

Razgovarao Krešo Šego

Oče fra Petre, župničku ste službu preuzeli u vrijeme kad se gospodarska kriza počela osjećati u svim dijelovima svijeta. Neki su pomislili da će se, zbog gubitka radnih mjesta i propasti mnogih poduzeća, znatno smanjiti i broj hodočasnika koji dolaze Kraljici Mira. Je li se to dogodilo?

Dapače, dnevno smo svjedoci upravo suprotnog trenda. Nevolja uči moliti, u nevolji čovjek traži pomoć Boga, pomoć s neba. Jasno, već desetak godina imamo manje američkih hodočasnika zbog sigurnosti i straha od letenja, ali i zbog slabog tečaja dolara na svjetskim burzama. Iz ostalih zemalja bilježimo stalni porast hodočasnika, napose iz nekadašnjeg komunističko bloka, s europskog Istoka.

Cijela ova godina, od tradicionalnoga novogodišnjeg bdijenja u našoj crkvi pa tijekom potonjih zimskih mjeseci, Velikog tjedna i početka svibnja, ispunjena je brojem hodočasnika kao nikad do sada. Broj hodočasnika učinio je da se večernji molitveni program – krunica, sv. Misa, klanjanje – mnogo ranije nego prijašnjih godina za pojedinih dana mora održavati na vanjskom oltaru. O čemu je riječ: Na jednoj strani kriza, a na drugoj strani ljudi pronalaze sredstva, vrijeme i mogućnosti da mogu poduzeti takav put?

Ne će nas usrećiti ovdje u mjestu ni veliki hoteli, ni smještajni kapaciteti, ni nova vozila koja vozimo ovim uskim putevima, nego zaokret prema onome što nam govori Sveto pismo a ponavlja Gospa.

Vidimo kako je svijet nestalan i nestabilan, kako malo treba da se sve prizemlji i da priznamo kako smo maleni i nemoćni. Treba samo jedan mali vulkan da proradi i da prizemlji sve europske zrakoplove, civilne i vojne. Vidimo svi kako je tehnika na krhkim nogama. Netko treba samo zavrnuti slavine u Rusiji i Ukrajini, i cijela se Europa zimi mrzne. Gdje je izlaz? U obraćenju svih jedinom pravom utočištu i izvoru, samom Bogu. Gdje nema oca, djeca se mrznu, makar se okupljala oko zajedničkog ognjišta. Nema onog što ih okuplja. Upravo ovdje nalaze svoj zavičaj i svoj dom, kod Marije, uz Isusa. On daje snagu.

Sila, koja mijenja ljude

Ovih se dana navršava 29 godina od lvandana 1981., dana kad su djeca kazala da im se ukazala Gospa. Od tada do danas Kraljica Mira poziva na promjene, prije svega promjene ljudskih srdaca. Kad sagledate to minulo vrijeme, što se bitno promijenilo? Jesmo li poslušali Gospine pozive?

Ljudsko je srce najveća i najdublja tajna, jasno uz tajnu samog Boga i Božjega bića. Ono je nesagledivo. Tko može zaviriti što se zbiva u čovjekovu srcu? Jesmo li se promijenili, jesmo li poslušali Gospine pozive? Pa ne mogu ja davati odgovore

u ime drugih, mogu samo govoriti u svoje ime. Svatko je pozvan odgovoriti na jasne znakove. Upravo kao i u vremenu kad se Isus pojavio. On je djelovao 3 godine, ali nije imao gotovo nikakva uspjeha. Otišao na križ i mislili su da je s njim gotovo. Za najbliže suradnike i apostole veli se da su ga svi u Getsemaniju ostavili i razbježali se, na sve strane, u strahu za vlastiti život. Ali je uskrsnuo i tu ovjerovio istinitost svog poslanja u svijet kao Božjeg Sina. Isto se može reći i za Međugorje. Ljudi dolaze, mijenjaju se, mijenjaju svoj život, i to je dokaz da neka sila ovdje djeluje, da ljude dira i zahvaća, da ih mijenja. Žalostno je da ponekad prodajemo dragulje i prave biserne za šaku škuda ili lažnih, staklenih perla. Ne će nas usrećiti ovdje u mjestu ni veliki hoteli, ni smještajni kapaciteti, ni nova vozila koja vozimo ovim uskim putevima, nego zaokret prema onome što nam govori Sveto pismo a ponavlja Gospa.

Sveta Stolica osnovala je međunarodno povjerenstvo za Međugorje. Što to znači u hodočasničkom životu u Međugorju?

Sama činjenica da se vrh Kristove Crkve bavi Međugorjem dovoljno govori da je Međugorje davno, odavno nadraslo sve lokalne i europske granice, da je postalo globalnim fenomenom koji zadire u biće same Crkve. To može biti samo pozitivni poticaj za hodočasnike da ozbiljno prihvate ono što od njih vjera traži, što sami Isus govori. Za hodočasnike je ovo poticaj ozbiljno prihvatiti prve poruke koje je izgovorio Isus u Galileji, a to su obraćenje, pokora, najava dolaska kraljevstva Božjeg, što je također i temeljna poruka Međugorja, od prvih dana.

Kad govorite iz svoga dugogodišnjeg svećeničkog iskustva, što je Međugorje današnjem vjerniku, svijetu i Crkvi?

Sama činjenica da se vrh Kristove Crkve bavi Međugorjem dovoljno govori da je Međugorje davno, odavno nadraslo sve lokalne i europske granice, da je postalo globalnim fenomenom koji zadire u biće same Crkve.

Ono je samo dokaz da postoji u čovjeku i duhovna dimenzija, da čovjek bez Boga ne može. Dugo smo živjeli u komunizmu, koji je uporno nijekao Boga i sve vezano uz vjeru i čovjekovu dušu i duhovnu dimenziju. Kad vidimo ovdje, u Međugorju, naše slavonske majke u narodnim nošnjama ili pak one starice iz Poljske i Ukrajine, u svojim nošnjama, uz rame i zajedno s akademikima, stručnjacima iz cijeloga svijeta, onda se čovjek osjeća sretnim što pripada Katoličkoj Kristovoj Crkvi. Ovdje imamo vjernike

iz svih jezika, puka i naroda, iz svih krajeva, sa svih strana svijeta. Međugorje – pa to je Katolička Crkva u malome, zbog toga moramo biti svi sretni, presretni. Ovdje se svi razumiju jer govore jezikom Isusovim, a to je jezik ljubavi.

Naša je župa, logično, u snažnom rastu: broj župljana i obitelji se povećava. Koliko to utječe na pastoralni rad u župi? Uspijete li odgovoriti na sve nove potrebe koje su s rastom župe povezane?

Dobro poznajem Hercegovinu, od Humca do Duvna, Kongore, Posušja, Brijega, Mostara, Blagaja – poznam je uzduž i poprijeko u 44 godine svoga svećeništva. Naša župa nije ni u čemu zakinuta u odnosu na ostale župe u Hercegovini. Štoviše, ponuda je u svakom pogledu daleko bogatija i veća nego u drugim župama, i tko se hoće okoristiti duhovnim darovima, može to činiti svakodnevno. Treba samo jedno, što današnji Papa naglašava stalno: Prijateljevati s Isusom, sa Svetim, s Marijom. Biti s njome i ona će nas sve dovesti svome Sinu. Treba ju i župljani shvatiti da su svi koji im dolaze kao hodočasnici sami Božji dar i Božji glasnici, pravi anđeli, koji im donose radosnu vijest: Ima Boga, treba nam Bog, u vas tražimo Boga i Božju blizinu.

Kao župnik, što preporučate župljanima, hodočascima i svim prijateljima Međugorja i Kraljice Mira?

Što poručiti? Ako je naše glasilo „Glasnik mira“, onda trebamo, sukladno imenu, biti glasnici, nositelji mira, i jedni drugima i cijelome svijetu. Nadići sve sitne bezvrijedne prepirke, zajednički se zaputiti istome cilju. Svi imamo u džepu kartu, ali bez povratka. Na putu smo u vječnost i prema Gospodinu. Iz svoga bogatog životnog iskustva mogu samo to poručiti: Samo ono ostaje što čovjek drugima daje. Dao Bog da budemo svi jedni drugima nositelji dobra, dobri anđeli, a neka Gospodin od nas ukloni svako zlo. Iz duša, iz obitelji, iz cijele župe, da budemo, kao što i Isus od nas traži, svjetlo svijeta i grad na gori, odnosno, grad među gorama...

Gospa od Anđela

Nemoguće je sjetiti se svih nadnevaka i događaja jer je prošlo ne puno mjeseci, nego puno godina. Ali ovoga se datuma sjećaju svi koji su te večeri bili nazočni na Brdu ukazanja. Bilo je to 27. srpnja Ljeta Gospodnjeg 1981.

Draga Vidović

Skupa s vidiocima pokasnije sam se vratila iz crkve. Većinom smo ostajali do kasno u crkvi jer se u to vrijeme pojedinačno molilo nad bolesnicima i nakon toga smo ostajali pomagati časnim sestrama čistiti crkvu. Ušavši u kuću, svojim sam rekla da će se Gospa večeras u 11 sati ukazati na brdu. Svi su skočili i bez razmišljanja krenuli na brdo. Tu noć ukazanje je trajalo oko sat vremena. U početku smo, skupa s vidiocima, svi klečali. I naravno, nakon izvjesnog vremena dosadilo nam klečati, te smo posjedali, a neki su čak i pozaspali, pogotovo mala djeca. U jednom trenu vidjelica Marija okrenula se prema nama i kazala: „Gospa poručuje da ne sjedimo, da svi ostanemo na koljenima.“ Svi smo se u tom trenu trznuli, te ponovno kleknuli. Bilo nas je pomalo sram. Poslije sam se pitala: „Bože, pa kako su oni mogli toliko dugo klečati?“ Klečali su punih sat vremena, to doista svjedočim. Klečali su na oštrom kamenu, a da se nisu ni pomakli. Bilo je očito da nisu klečali na nečem zemaljskom, kao mi.

Noć je bila tiha. Nebo je bilo vedro, mjesčina i prepuno zvijezda. Dok smo gledali prema nebu, odjednom se munjevitom brzinom s neba spustila neka užarena kugla, pala je među nas, te se raspršila u tisuću komadića. Sve su zvijezde popadale na zemlju a iz njih su se pojavile na desetke malih zvijezda.

Dok smo to u čudu promatrali, pomislili smo da je smak svijeta. Svi smo se jako prestrašili. Narod je počeo vrištati i plakati. Bio je to zastrašujući ali jedan tako veličanstven prizor koji se nikad ne može zaboraviti. Tada se Marija ponovno okrenula prema nama i kazala: „Nemojte plakati, nemojte vrištati, budite strpljivi. Ne bojte se! Gospa je tu i vi ste prvi koji ste vidjeli znak Božji i svjetlost. I Gospa je rekla da ćete vi biti prvi koji ćete svjedočiti ljudima koji budu ovamo dolazili.“

Kad se ukazanje završilo malo smo se smirili te su nam vidioci rekli da se te noći Gospa ukazala s toliko malih anđela da ih ni sami vidioci nisu mogli prebrojati i da su bili tako „fjni“!

Dok smo mi još tu sjedili i molili, dotrčali su neki mladići koji su živjeli u selu nasuprot brda. Istrčali su gore k'o bez duše jer su nam rekli kako su nas vidjeli kao u nekom prstenu. Ovo je ukazanje opisano u mnogim knjigama o Međugorju, ja sam ga opisala točno onako kako ga se sjećam jer ono što je istina nikad se ne zaboravlja.

Kada su vidioci svećenicima prepričali ovaj čudesni događaj, oni su nam rekli da je to bilo oko Gospe od Anđela, te koliko važnost Gospa pridaje tom blagdanu. Naravno, otkud bismo mi znali za to jer nismo ni znali kad je taj blagdan.

Izbor župe Međugorje i vidjelaca

Na početku ukazanja vidioci su pitali Gospu zašto se ukazala baš u ovoj župi, na što je Majka Božja odgovorila: „Dragi moji anđeli, ovdje ima dosta vjernika. Ovdje sam našla još živu vjeru.“

Zašto je izabrala ovu župu Gospa govori i u poruci od 21. ožujka 1985.: „Draga djeco! Želim vam upućivati poruke i zato vas danas pozivam da proživljavate i prihvatite moje poruke. Draga djeco, volim vas i na poseban način izabrala ovu župu, koja mi je milija nego ostale gdje sam rado boravila kad me je Svevišnji slao. Zato vas pozivam – prihvatite me, draga djeco, da bi i vama bilo dobro. Slušajte moje poruke! Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu!“

Na pitanje vidjelaca, zašto je upravo njih izabrala, jer oni se nisu smatrali boljima od drugih, Gospa je odgovorila: „Bog ne bira uvijek najbolje!“ Jednostavno, oni su preko noći morali postati odrasle osobe.

Mirjana: „Za Gospu kao majku ne postoje privilegirana djeca. Ja sam za nju poput svih drugih, ona se mnome služi da preko mene kaže poruke, a sada se služi vama da te poruke donese dalje, da budete njezini apostoli. Svi smo jednako važni. Nisam ja njoj važnija zato što sam je vidjela, nije ona mene izabrala zato što sam ja bolja, nego sam joj, jednostavno, u tom trenutku trebala takva kakva jesam. Zato nikada nisam pitala ništa osobno jer znam odgovor: moli, posti, neka bude Božja volja. Stavi svoj život u Božje ruke i ne boj se.“

Vicka: „Za mene je velika čast da su me Bog i Gospa uzeli među svoje. Imala je ona svoje razloge za to, a nije ih morala nama reći. Možda će svima jednog dana biti jasnije kad se stvari počnu događati u budućnosti.“

Ivan: „Nema dana kad sebi ne postavim pitanje, zašto je baš mene Gospa izabrala. Prije 29 godina Gospa je uprla svojim prstom na mene i izabrala me“, na dvadeset i petu obljetnicu Ivan je posvjedočio na Radiopostaji Mir Međugorje. Između ostalog rekao je: „Sinoć me Gospa podsjećala na prve dane ukazanja te mi je rekla: 'Ivane, sjećaš li se prvog dana ukazanja kad si htio pobjeći od mene i sakriti se. Ne, nisi mogao pobjeći. Bog je imao poseban plan s tobom i tvojim životom.'“

Ivanka: „Ni dan-danas ne znam zašto je Gospa izabrala baš mene. Samo znam da mi je Bog puno dao i da od mene puno traži jer mi je i sama Gospa u posljednjem redovitom susretu rekla: 'Milost koju si ti imala i tvoja braća i sestre nitko nije imao na ovoj zemlji.'“

Marija: „To što je Gospa izabrala mene i sama sam se puno puta pitala: 'Zašto ja? Zašto ne netko drugi? Možda je mogla izabrati nekoga tko je puno bolji?' Jer i sama znam

Mirjana Dragičević-Soldo

Ivanka Ivanković-Elez

Marija Pavlović-Lunetti

Vicka Ivanković-Mijatović

Ivan Dragičević

Jakov Čolo

da nisam savršena, da nisam bez mana. Bog je izabrao nas šestero, zašto nas je izabrao ne znam. Samo znam da je Bogu najvažnije da smo odgovorili na njegov poziv.“

Jakov: „Ni sam ne znam kako sam se taj dan našao kod Marije, koja je moja daljnja rođica, jer logično gledajući, oni se sa mnom nisu družili, nisu voljeli malu djecu oko sebe. Nikada neću moći dovoljno zahvaliti Bogu za to što me Gospa izabrala. Čak sam je molio i jednom pitao da se svima ukaže da vide kako je lijepa. Kad sam nakon ukazanja prvog dana došao kući, pokrio sam se jorganom po glavi i sam sebi govorio s čuđenjem. Ja sam stvarno vidio Gospu.“

Tajne

Osim poruka koje Gospa preko vidjelaca upućuje čovječanstvu, na samom početku obećala im je kako će svakom od njih povjeriti po deset tajni. U to vrijeme oni nisu ni čuli da je nekada Gospa nekome povjerala neke tajne. Netko je imao u selu knjigu o Lurdu, ali nitko nije čuo za Fatimu i da je tamo Gospa vidiocima povjerala tajne. Rekla im je što su tajne, što one, zapravo, znače: „Draga djeco, tajne su opomene i upozorenja čovječanstvu da se obrati, da se moli, da se vrati Bogu. Ako čovječanstvo ne bude to učinilo dogodit će se katastrofe u svijetu, koje se ne će moći izbjeći ili poništiti, nego će se samo moći ublažiti molitvom, postom i pokorom.“ Zato je Gospa rekla da molimo i postimo da Bog ublaži svoju srdžbu. Često ljudi, kad ovo čuju, komentiraju kako je Bog milosrdan i kako ne će dopustiti grozote. Da, točno je, Bog je milosrdni otac, ali svijet si ne može dopustiti da čini ono što hoće. Često ćemo i u Svetom pismu pronaći kako je Bog kaznio i svoj izabrani narod, jer su se klanjali drugim bogovima, idolima, premda nikada nije prestao voljeti svoj narod.

Prema svjedočanstvu vidjelaca, tajne se odnose na cijeli svijet. Jedni vidioci tvrde da imaju neke osobne tajne, a drugi da ih nemaju. Neke se odnose na župu, a neke na Crkvu. Jedna je tajna znak koji je Gospa obećala ostaviti. Vidioci nam uvijek govore: „Ne go-

vorite o tajnama!“ Čak ni Gospa ne želi da o njima govorimo. Ona kaže: „Draga djeco, vi samo molite, postite i činite pokoru!“

U jednom intervjuu vidjelica Mirjana kaže: „Svi se brinemo što će se dogoditi u budućnosti, ali nitko od nas ne zna hoće li sutra biti živ. Nitko! Ono što nas Gospa uči jest da budemo spremni doći pred Boga, da mislimo na našu dušu, da ona bude spremna susresti se s Gospodinom. A umjesto da se molimo, gubimo vrijeme govoreći o tajnama. Gospa je rekla: „Draga djeco, ako osjećate Boga kao oca, a mene kao majku, ne trebate se brinuti za svoju budućnost. Jer pravi otac i prava majka ne će nikada učiniti nešto loše svojoj djeci, nego se uz njih osjećamo sigurni, jer su nam blizu, jer nam žele pomoći.“ Jer, kako kažu, Gospa nije došla da nas zastraši, ona je došla da nam pomogne, da nas zaštiti, da nas upozori. Ali u isto vrijeme nam je toliko puta ponovila sve ono što trebamo činiti da se zlo ne dogodi, da ne izgubimo dušu. Ona je tražila da odmah počnemo moliti. Koliko smo mi to shvatili, ili bolje rečeno, koliko smo mi to željeli shvatiti? Koliko smo zaista živjeli njezine poruke koje nam neumorno daje tijekom svih ovih godina?! Sami se trebamo zapitati, jesmo li morali učiniti više i je li nam dužnost bila učiniti više!?”

Mnogi su pokušali doznati nešto više o tajnama. Pokušavali su roditelji, braća, sestre, muževi, prijatelji, susjedi, svećenici. No,

tijekom svih ovih godina, nikom ništa nije uspjelo doznati. I kad su nešto možda pokušali reći, bivali bi opominjani nekim nutarnjim glasom da to ne učine. TVRDI SU KAO KAMEN! Svi smo konstatali da je najveće čudo da nitko nije uspio saznati nešto od malog Jakova, koji je imao samo deset godina kad su ukazanja počela. Takav je bio tada i takav je ostao do dana današnjeg. Ništa, apsolutno ništa.

Ni vidioci među sobom ne govore o tajnama. Neke su primili kad su bili skupa na ukazanju. No, ni tada nisu jedno drugom govorili o njima. Nekada se događalo da ih je četvero skupa, dvoje je primilo tajnu, dvoje nije. A neke su primili kad su bili sami. Ne znaju koliko ih ima sveukupno. Oni i ne misle da bi trebali znati tajne koje Gospa nije njima htjela povjeriti. Jednom prilikom jedan je svećenik upitao jednu vidjelicu: „Što ti nisi pitala Gospu da i tebi kaže tu tajnu?“ Vidjelica je odgovorila: „Da Gospa misli da sam ja trebala saznati, ta ona bi mi sama to rekla. Dosta meni i mojih tajni!“

U jednom govoru Mirjana kaže: „Ne mislim da mi čuvamo tajne. Mislim da ih čuva dragi Bog. I kad bih pokušala reći ih, ne bih mogla to učiniti. Kad nam je Gospa povjerala tajne, Bog nam je dao dovoljno snage da ih čuvamo. Jer da nije Božje pomoći, živjeti normalno s onim što mi znamo, bilo bi nemoguće.“

Postoje samo dvije stvari gdje su nam vidioci rekli nešto konkretnije o tajnama. Prvo, Gospa je obećala ostaviti znak na Brdu ukazanja, na mjestu gdje je prvi put, 25. lipnja 1981., progovorila vidiocima. I drugo, sedma je tajna ublažena. Kad je primila tajnu, Mirjana je plakala i molila Gospu može li se što promijeniti. Onda je Gospa odgovorila da se može ublažiti samo molitvom i postom. Gospa joj je rekla: „Pođi ulicama grada pa prebroj one koji Boga slave i one koji ga vrijeđaju. Bog to ne može više podnositi.“ Jednom prilikom, u razdoblju dok je Vicka bila bole-

U Međugorju sam plakao od radosti

Za Glasnik mira razgovarali smo s o. Radekom Mahačom, kapelanom iz Češke, koji je u Međugorju osjetio svoje svećeničko zvanje. Život po porukama Kraljice Mira, kaže naš sugovornik, put je Isusa Krista kojim nas Marija vodi.

Priredio Krešo Šego

Molim Vas, predstavite se našim čitateljima.

Ja sam o. Radek Mahač, iz Češke sam. Tri sam godine svećenik, kapelan na jednoj župi, a do prije dvadeset godina nisam uopće bio vjernik, bio sam ateist. Prvi, veliki korak k Bogu i vjeri bio je moj dolazak u Međugorje u kolovozu 1995. godine. Danas mi je malo smiješno kad mislim unatrag, ali tada, prije dva desetljeća, nije mi bilo smiješno, bilo mi je teško. Naime, želio sam se oženiti, želio sam naći lijepu ženu, vjernicu, ali nijedna djevojka nije pokazala interes za mene. Godine 1995. upoznao sam djevojku koja mi se sviđala, otvorio sam joj svoje srce i rekao joj da je jako volim, ali je njezin odgovor bio: „Ti si dobar momak, ali za ljubav trebaju dvije osobe.“ Poslije toga hodao sam kao bez duše i moram kazati da mi sve to danas izgleda čudno. Bio sam jako tužan i mislio sam da se više nikad neću nasmiješiti. Boga sam pitao, zašto mi to čini, zašto, što sam loše napravio. Pao sam u očaj, ali mislim da je bilo bitno to što nisam prestao komunicirati s Bogom. Tada sam rekao Bogu: Možda ti, Bože, želiš da budem svećenik? Molio sam Boga da ozdravi moju dušu. To je bila molitva očajnog čovjeka, ali molitva koja je izlazila iz srca, i Bog je odgovorio na moju molitvu. Iz više sam pravaca osjetio da me nešto vodi, a to kamo sam išao bilo je – Međugorje.

Što ste tada znali o Međugorju?

Nekoliko godina prije toga saznao sam za Međugorje. Čitao sam Gospine poruke i neke knjige o ukazanjima u Međugorju, i nisam sumnjao u istinitost ukazanja. Vjerovao sam da se Gospa doista ukazuje, ali da bih i sam mogao hodočastiti u vaše mjesto, nije mi padalo na pamet. Za mene je Međugorje bilo jako daleko. Uostalom, iz svoje sam zemlje najdalje putovao u obližnju Slovačku.

Ipak ste došli u Međugorje. Kako se to dogodilo?

Došao sam sa skupinom hodočasnika koju je doveo dr. Mraciek. Osjećao sam da me Bog ovamo zove, no kao student nisam imao mnogo novca i nije bilo jednostavno sve to financirati. Hvala Bogu, dobio sam popust i mogao sam doći. Pošao sam s velikim očekivanjem i nisam znao što će biti; pitao sam što ću raditi tamo među tim svetim osobama. Ljudi su mi rekli da u Međugorju ima klanjanje pa sam bio radostan što ću prvi put u životu ići na klanjanje. Bio sam jako umoran i cijelo sam klanjanje prespavao. Rekao sam, Bože oprosti mi.

Ponovno ste bili na klanjanju?

Da, i na tom klanjanju doživio sam najljepši dan u svom životu. Dogodilo se nešto što do dana današnjeg nisam shvatio. Za vrijeme klanjanja pjevali su momci iz zajednice Cenacolo, i u jednom trenutku više nisam vidio svojim očima, vidio sam srcem, vidio sam otvoreno nebo i goleme slapove milosti kao da padaju na sve ljude koji su bili na klanjanju. I vidio sam da na sve ljude pada milost, i da smo svi zajedno povezani s nebom, a sve je bilo pod velikom, Božjom ljubavi. Nikad nisam ni pomislio da nešto takvo može biti i ne znam koliko je to trajalo, koliko je vremena prošlo, možda pola minute ili jedna sekunda ili 10 sekunda ... Uopće

Kad sam dolazio, osjetio sam da je ovo mjesto gdje ima puno milosti. Vidio sam kako kod mnogo ljudi opet počinje živjeti njihova vjera. I rekao sam, kad ja budem svećenik, s vjernicima ću ići Gospi. Dolazeći s njima, osjećam da se oni mijenjaju, njihova je vjera čvršća.

Snimio Stanko Jerković

nisam osjećao okolinu kad sam se osvijestio, vidio sam samo gdje sam – u Međugorju, pred Presvetim oltarskim sakramentom. Plakao sam od sreće i radosti kao nikad u životu. Suze su same išle, nije ih bilo moguće zaustaviti.

Što se kasnije događalo?

Rekao sam, hvala ti, Bože, na ovom što sam doživio. Nisam znao da će se nakon 5 – 10 minuta sve to ponoviti. Drugi put bilo je još snažnije, osjetio sam da sam pred Kristom, i ako bih jednom riječju htio opisati beskrajnog Boga, onda je to – prijatelj, prijatelj koji sve shvaća, koji zna zašto sam sa-griješio. On zna koje sam patnje prošao u svom životu i prvo što mi je Isus rekao jest: „Zašto ne voliš samoga sebe“. Od djetinjstva sam imao kompleks manje vrijednosti i nisam znao sebe prihvatiti, nisam sebe volio, a Isus mi je tada rekao: „Baš takvoga kakav jesi, takvoga te želim i trebam i takvoga te ljubim.“ Bio sam sretan, a moja nutrina kao da je vapila: „Isuse, reci što ti od mene želiš, što god želiš, da je najteže na ovom svijetu, sve ću učiniti.“

U to sam vrijeme studirao strojarstvo, bio sam na četvrtoj godini, ali sam odlučio napustiti fakultet i otići u sjemenište, studirati bogosloviju i postati svećenikom. Rekao sam, Isuse, želim živjeti za tebe. No osjećao sam kako mi Isus govori, završi školu. Tako

je i bilo. Završio sam strojarstvo, u meni je sazrio svećenički poziv i postao sam svećenikom.

Kad ste slavili mladu Misu?

Svoju prvu sv. Misu slavio sam 24. lipnja 2007. godine. Premda to uopće nisam planirao, poslije sam vidio da je 24. lipnja prvi dan Gospinih ukazanja u Međugorju.

Je li se Vašim hodočašćem u Međugorje i svećeničkim pozivom išta promijenilo u Vašoj obitelji, rekli ste da ste bili ateisti?

Kad sam prvi put došao u Međugorje, već sam vjerovao, išao sam na Misu. Prvi posjet Međugorju posve je promijenio moj život, a postupno i moju obitelj. Premda sam išao na Misu, nisam mnogo molio. Na prvom sam hodočašću kupio Gospin kip, kod kuće sam klečao i molio krunicu. Imam dvojicu braće, oni su ateisti, ali se kao braća volimo. Jednog dana došao je moj brat i vidio me da molim na koljenima pred Gospinim kipom. Bio je iznenađen, rekao je da sam poludio. Nisam obraćao pozornost na to što on kaže, što misli.

Koliko Vam Međugorje znači u Vašem svećeničkom životu i Vašoj svećeničkoj službi?

Kad sam dolazio, osjetio sam da je ovo mjesto gdje ima puno milosti. Vidio sam kako kod mnogo ljudi opet počinje živjeti njihova vjera. I rekao sam, kad ja budem svećenik, s vjernicima ću ići Gospi. Dolazeći s njima, osjećam da se oni mijenjaju, njihova je vjera čvršća. Sad sam treći put doveo hodočasnike-vjernike iz svoje župe. Doveo sam četiri autobusa. Prvi sam put došao s dva autobusa župljana, drugi put isto tako.

Kako doživljavate Gospine poruke?

Kad sam došao prvi put u Međugorje, sebi sam rekao da želim živjeti sve ono što Gospa kaže u svojim porukama. Molio sam Boga da mi dadne snagu da to mogu učiniti i počeo sam moliti svakog dana tri krunice. Na početku je bilo lako, ali kasnije je svaka molitva bila teža pa sam se pitao, zašto ne znam moliti, što nije dobro? Bio sam nesretan, mislio sam da je to moja grješka. Poslije nekoliko godina saznao sam da je to nešto normalno, još su crkveni oci rekli da svećenici u molitvi prolaze kroz pustinju. Ali izdržao sam. I dan-danas postim o kruhu i vodi svaku srijedu i petak. Svakog sam dana bio na Misi i prije nego sam ušao u sjemenište. Gospa želi da svaki dan čitamo Bibliju, što mi prije nije išlo. To je počelo nakon nekoliko godina, kad sam ušao u sjemenište. Molim svaki dan časoslov. Svaki dan najmanje

pola sata imamo osobnu adoraciju pred Presvetim, kapelan sam u župi koja je vjerski jako živa.

Što preporučujete nama koji ovdje živimo, ali i drugim hodočasnima?

Svima preporučam da počnemo živjeti Gospine poruke, jer Gospa zna što meni treba, zna da želim biti radostan i da želim imati sretan život. I Gospa zna koji je to put,

njezin je put Isus Krist, kojemu nas želi voditi svojim porukama. Naš život može biti na putu Kristovu samo ako molimo, ako molimo ustrajno.

Budite zahvalni što je Gospa izabrala ovo mjesto, i sve ono što ona kaže živite srcem. Na vama je velika odgovornost jer svi od vas očekuju da budete primjer koji sami mogu slijediti. Vi morate biti primjer za cijeli svijet! (Prevela Olga Merković)

Svima preporučam da počnemo živjeti Gospine poruke, jer Gospa zna što meni treba, zna da želim biti radostan i da želim imati sretan život. I Gospa zna koji je to put, njezin je put Isus Krist, kojemu nas želi voditi svojim porukama. Naš život može biti na putu Kristovu samo ako molimo, ako molimo ustrajno. Budite zahvalni što je Gospa izabrala ovo mjesto, i sve ono što ona kaže živite srcem.

Foto ICMM

Očevo milosrđe (III.)

Čovjek koji je potreban obraćenja mora uvijek znati da je ono moguće samo zato što postoji milosrdni Bog. Zato obraćenje nije čovjekovo vlastito djelo, već samo prihvaćanje od Boga darovane mogućnosti povratka njemu.

fra Ivan Dugandžić

Grješni čovjek i milosrdni Bog

Biblija ima potrebu toliko govoriti o pokori i obraćenju zbog činjenice čovjekove grješnosti koja je očita. Zato psalmist kaže da je čovjek „grješan rođen“ (Ps 51,7), a sv. Pavao kaže da je to zato što je grijeh preko praroditelja ušao u svijet (Rim 5,12), udomio se u svakom čovjeku i stanuje u njegovu najdubljem „ja“, pa je čovjek nemoćan pred njim (7,20). Zato, prema biblijskom shvaćanju, čovjek nije između ostalog i grješnik, već je on grješnik kao takav. Grješnost nije jedna od njegovih antropoloških oznaka, nego konstanta njegova života. A čovjek sam nema rješenja za svoj grijeh.

No ta spoznaja istine o čovjeku ne bi mu ništa koristila, kad Biblija ne bi svjedočila i o drugoj istini, da je Bog uvijek milosrdan i da je njegovo milosrđe veće od bilo kakve ljudske zloće. U Bibliji se s Božjim milosrdjem prvi put susrećemo već u izvješću o grijehu prvih ljudi odnosno o njihovu odijevanju. Nakon što su se Adam i Eva, vođeni osjećajem stida, slabašno pokrili smokvinim lišćem (Post 3,7), „načini Jahve, Bog, čovjeku i njegovoj ženi odjeću od krzna pa ih odjenu“ (3,21). Vođen svojim milosrdjem, Bog ne želi grješnog čovjeka ostaviti da bude žrtva svojega grijeha nego mu pritiječe u pomoć i zaštićuje njegov stid kako bi sačuvaio njegovo dostojanstvo.

Božje milosrđe i vjernost savezu

Biblijski govor o Božjemu milosrđu često je povezan s temom saveza. Hebrejski izraz *hesed*, koji obično prevodimo kao milosrđe, može značiti također: ljubav, dobrota, milost. U povezanosti s jedim drugim važnim pojmom, *emeth* (vjernost) *hesed* označava Božju vjernu ljubav prema svom savezničkom narodu. Može se govoriti o „čvrstoj savezničkoj ljubavi“ koja se temelji na Božjem milosrđu prema svome narodu. To je snažno izraženo u Ponovljenom zakonu: „Zato znaj da je Jahve, Bog tvoj, pravi Bog, Bog vjeran, koji drži svoj Savez i milost svoju iskazuje do tisuću koljena onima koji ga ljube i drže njegove zapovijedi“ (Pnz 7,9). Takav Božji odnos prema savezu obvezuje i narod i svakog pojedinca na

govo izlazi nad zlima i dobrima i da kiša pada pravednicima i nepravednicima“ (Mt 5,45) i u isto vrijeme to milosrđe stavlja kao uzor ponašanja svima koji računaju s milosrdnim Bogom: „Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan“ (Lk 6,36).

Produblјivanje pokorničke misli u Bibliji.

U svjetlu tih dviju temeljnih spoznaja, čovjekove grješnosti i Božjega milosrđa, pojam pokore i obraćenja u Bibliji trajno se produbljuje i pročišćava. Otkrivaju se uvijek novi oblici i kolektivnog i osobnog grijeha, ali se nude i uvijek nova rješenja. U Izraelovih proroka susrećemo različite izraze kojima se želi urediti poremećeni čovjekov odnos prema Bogu. Stariji proroci govore o traženju Boga (Am 5,4; Hoš 10,12) ili još osobnije, o traženju njegova lica (Hoš 5,15; Ps 24,6), o potrebi da se čovjek ponizi pred njim (1 Kr 21,29; 2 Kr 22,19) i srcem prione uza nj (1 Sam 7,3). U kontekstu takvog govora najčešće se rabi spomenuti glagol *šub*, u kojemu je slikovito sadržano značenje zaokreta, promjene puta, napuštanje pogriješnog i vraćanje na pravi put. U religioznome smislu to znači odvrćanje srca od zla i okretanje k Bogu kroz prihvaćanje njegove volje.

S vremenom Izraelova pokornička praksa doživljava krizu. Vanjske čine pokore ne prati uvijek pravo unutarnje raspoloženje. Institucionalni oblici pokorničkog raspoloženja utjelovljeni u prinošenju žrtava, u postu i tra-

S vremenom Izraelova pokornička praksa doživljava krizu. Vanjske čine pokore ne prati uvijek pravo unutarnje raspoloženje. Institucionalni oblici pokorničkog raspoloženja utjelovljeni u prinošenju žrtava, u postu i trapljenju, postaju prazni i beživotni. Stoga proroci stavljaju naglasak na potrebu produbljenja pravoga pokorničkog raspoloženja.

pljenju, postaju prazni i beživotni. Stoga proroci stavljaju naglasak na potrebu produbljenja pravoga pokorničkog raspoloženja. To je našlo odjeka i u kasnijem prijevodu židovske Biblije na grčki (u Septuaginti). Tu se, kako smo već isticali, glagolom *epistrefo* u značenju hebrejskog *šub* relativno rijetko govori o čovjeku temeljnom zaokretu, obraćenju, a naglasak se stavlja na trajnu promjenu praktičnog ponašanja kojim upravlja trajni unutarnji zaokret odnosno promjena mišljenja, što je izraženo glagolom *metanoein*, odnosno imenicom *metanoia*.

U tom smislu i mi danas govorimo o obraćenju i pokori. No osim što je time oslabljen snažan metaforički govor o promjeni puta, treba naglasiti da pritom postoji i druga opasnost, da se zaboravi kako je Bog i izvor i cilj čovjekova obraćenja. Čovjek koji je potreban obraćenja mora uvijek znati da je ono moguće samo zato što postoji milosrdni Bog. Zato obraćenje nije čovjekovo vlastito djelo, već samo prihvaćanje od Boga darovane mogućnosti povratka njemu. U tom smislu netko je zgodno rekao kako nam Bog i naša takozvana dobra djela prvo mora oprostiti da bi ih kao takva primio.

Početni oblici pokore u Bibliji

Ishodište biblijske povijesti spasenja jest savez koji je Bog posredstvom Mojsija sklopio sa svojim narodom na Sinaju. Čitav život naroda Božjega Izraela kasnije će se promatrati u svjetlu saveza. Ideal za kojim Izrael treba težiti jest ljubiti Boga kao narod, ne samo pojedinac u narodu, već narod kao cjelina. A to dolazi do izražaja na velikim slavlјima na kojima se okuplja sav narod. Stoga i grijeh u toj prvoj fazi povijesti Izraela ima izrazito društvenu dimenziju. On je uvijek grijeh naroda, njime se dovodi u pitanje opstanak saveza, pa Jahve kao Bog saveza koji uvijek ostaje vjeran svome obećanju treba biti umilostivljen. Svoju dugu i usrdnu molitvu Bogu da narodu oprostí njegovo mrmljanje u pustinji Mojsije, podsjećajući Boga na „veličinu njegova milosrđa“, završava riječima: *Oprostí krivnju ovome narodu po veličini svoga mi-*

losrđa, kao što si vodio ovaj narod od Egipta dovdje“ (Br. 14,19).

Ako je savez ugrožen grijehom pojedinca, taj pojedinac mora biti kažnjen od zajednice, da bi se Bog umilostivio. Nekad se može raditi i o smrtnoj kazni, kao u slučaju jednog dijela naroda koji se klanjao zlatnom teletu (Izl 32,28-28; Br 25,7). Ali i pojedinac može se sam izručiti Božjoj kazni kako bi poštedio zajednicu. Tako Mojsije zaklinje Boga da narodu oprostí i tako strašan grijeh kao što je idolopoklonstvo: „Ipak im taj grijeh oprostí... Ako nećeš, onda i mene izbriši iz svoje knjige koju si napisao“ (Izl 32,32). David se sam nudi za žrtvu umjesto naroda, kad je vidio kako je anđeo zatornik počeo ubijati narod, nakon što je on od tri ponuđena zla kao kaznu za svoj grijeh izabrao kugu (2 Sam 24,17).

Nevolja izazvana grijehom može se ublažiti postom (Suci 20,26; 1 Kr 21,8s) koji obično prati razdiranje haljina i oblačenje grube pokorničke odjeće (1 Kr 20,31; 2 Kr 6,30), posipanje pepelom (Iz 58,5). Uz to su postojali i ustaljeni obrasci tuženja i prošnje za oproštenje grijeha koje nalazimo sačuvanim u nekim psalmima (Ps 60; 79; 83) kao i obredi i prinos žrtava pomirnica (Br 16,5-15). U Izraelu je bilo poznato i javno priznavanje grijeha (Suci 10,10; 1 Sam 7,6). Ipak, s vremenom ti će oblici postati puki formalizam, bez ikakva utjecaja na mijenjanje života bilo pojedinca, bilo naroda. Na tom planu Izraelovi će proroci odigrati ključnu ulogu. Oni će, doduše svaki na svoj način, ideji obraćenja utjelovljenoj u kultu suprotstaviti povijesno-aktualnu ideju obraćenja koja će uvijek izravno zadirati u konkretan život pojedinca i naroda.

Proročko naviještanje pokore i obraćenja

Vrlo zoran primjer proročke uloge u razotkrivanju dubina zla i učinka pokore i obraćenja je odnos proroka Natana i kralja Davida. Pod oštrinom i neumoljivošću slikovite prorokove riječi, kralj uviđa i priznaje svoj grijeh, spremno prihvaća Božju kaznu i čini pokoru (2 Sam 12,13-23). Ni drugi proroci poslije njega ne će prezati pred tim

da neugodnu istinu kažu u lice i kraljevima i svećenicima. Od 8. stoljeća pa nadalje njihova će poruka sve češće biti upućena čitavom narodu koji je iznevjerio Boga saveza i zato ga je stigla kazna progona. Svaki od velikih Izraelovih proroka ima svoju omiljenu temu, ali svi oni idu za tim da prodube pojam grijeha i pokore:

Amos kad govori da treba tražiti Boga, ne želi ostati krivo shvaćen, kao da je riječ samo o bogoštovnom poticaju, da se umnože žrtve i obredi. Traženje Boga znači posve konkretno: „Tražite dobro, a ne zlo, da biste živjeli, i da Jahve, Bog nad Vojskama, odista s vama bude ka što velite da jest. Mrzite zlo, ljubite dobro, držite pravicu na gradskim vratima, pa će se možda Jahve, Bog nad Vojskama, smilovati ostatku Josipovu“ (Am 5,14s).

Hošea traži stvarno odvrćanje od opaćina, a posebno od idolopoklonstva (Hoš 14,2-9). On oštro žigose površna obraćenja i ističe da je oznaka pravog obraćenja ljubav i spoznaja Boga: „Hajde, vratimo se Jahvi! On je razderao, on će nas iscijeliti; on je udario, on će nam poviti rane; poslije dva dana oživit će nas, trećeg će nas dana podignuti, i mi ćemo živjeti pred njim. Težimo da upoznamo Jahvu: ko zora pouzdan mu dolazak. On će nam doći poput dažda jesenskog, poput kiše proljetne što natapa zemlju... Jer ljubav mi je mila, ne žrtve, poznavanje Boga, ne paljenice“ (6,1-6).

Izaija se posebno obara na prazno bogoštovlje. Samo obraćenje može donijeti spas, a ono je u tome da se prestane činiti zlo i počne činiti dobro. Ipak, Izaija ne gaji nikakve iluzije da će se to i dogoditi. Pozivajući ga za proroka, Bog mu sam otkriva kako ga zbog „tvrdoće ljudskoga srca“ i ne šalje da navijesti obraćenje, nego kaznu: „Idi i reci tom narodu: slušajte dobro, al' nećete razumjeti, gledajte dobro, al' nećete spoznati. Otežaj salom srce tom narodu, ogluší mu uši, zaslijepi oči, da očima ne vidi, da ušima ne čuje i srcem da ne razumije kako bi se obratio i ozdravio“ (Iz 6,9s). On svoju nadu veže samo uz „ostatak koji će se vratiti Bogu jakome“ (10,21). Taj motiv „vjernog ostatka“ igrat će bitnu ulogu u Pavlovu tumačenju nezainteresiranosti većine svoga naroda za Isusa (usp. Rim 11).

Mihej posebno naglašava „pravednost, bogoljubnost i poniznost“ kao plod obraćenja kad kaže: „Objavljeno ti je, čovječe, što je dobro, što Jahve traži od tebe: samo činiti pravicu, milosrđe ljubiti i smjerno sa svojim Bogom hoditi“ (Mi 6,8).

Sefanija se jednim dijelom služi istim riječima kao Mihej kad poziva: „Tražite Jahvu, svi skromni na zemlji, svi koji izvršavate odredbe njegove! Tražite pravdu, tražite poniznost“ (Sef 2,3; usp. 3,12).

(Nastavlja se)

Snimio Franjo Sušac

Od Bonaventure do Duns Skota

Opsežan Bonaventurin teološki opus, duboko kristocentričan, pružio je franjevačkim naraštajima u njegovo vrijeme i nakon njega, uz ostalu franjevačku baštinu, temeljito štivo na kojem su mogli učiti i promišljati. U tom opusu osobitu značajku predstavljali su i poticajni primjeri nasljedovanja Blažene Djevice Marije u ljubavi prema Kristu.

fra Miljenko Šteko

Uvrijeme sv. Bonaventure povijest franjevaštva pamti, iako kasnijim otkrićem, osobito značajan mariološki doprinos Konrada Saksoneca, koji je 1279. godine umro u Bologni, pet godina nakon sv. Bonaventure. Dugo se smatralo da je Bonaventura autor nekih marioloških djela, za koja se kasnije pokazalo kako pripadaju upravo Konradu. Najpoznatije od tih djela je *Speculum Beatae Mariae Virginis*, poznato i pod nazivom *Expositio de Salutatione Angelica*. To djelo, zapravo vrlo pitko štivo, potanko razlaže sve milosti i darove koje je čovječanstvo preko Marije dobilo od Boga. Možda je najjasnija sentencija koja zbori: „Bog je mogao stvoriti svijet ili nebo većima, ali ne i majku koja bi nadvisila samu Majku Božju“ (usp. *Commento Ave Maria* – talijanski prijevod, 1975., str. 139). To je jedna od osamnaest lekcija spomenutoga *Speculum* u kojima je Konrad opisao svoja promišljanja o ljepotama, krjepostima i slavi Marijinoj. Sva ta promišljanja autor stavlja pred oči kako bi u onima do kojih dopre to štivo izazvao istinski vjernički pogled prema Mariji, koja je i *Posrednica* i *Zagovornica naša*. U nastavku ove lekcije autor čitatelja potiče na pobožnost prema Mariji, i to radosnu pobožnost, jer je ona i nama grješnicima, s *trostrukim obilježjem grijeha*, darovana za Majku.

Nastavljač djela sv. Ante

Ovdje treba spomenuti i Luku Belludija, koji je preminuo 1286. godine, a značajan doprinos mariološkoj franjevačkoj misli dalo je njegovo znamenito *Svjedočanstvo u Baselu* te brojne stranice propovjedničke ostavštine. Očito je iz njegovih djela da slijedi zacrtani nauk sv. Ante Padovanskoga, s kojim je jedno vrijeme i drugovao. Za njega se jednostavno može kazati da je nastavljao Antina djela. On, kao i sv. Ante, uzvisuje nedostižnu osobitost Marijine svetosti, uzdižući brojne nebeske darove koji su na ovaj svijet došli po Mariji.

Uz već spomenuta, i djelo *Stimulus amoris* stoljećima se pripisivalo sv. Bonaventuri, a onda se utvrdilo kako pripada Jakovu iz Mi-

U književnoj kritici naći ćemo često fra Bartolomeja jer je, čini se, upravo on svojim promišljanjima o nebeskim postavkama i strukturama nadahnuo i utjecao na kasnije svjetski poznato Danteovo djelo *Božanska komedija*. Upravo je u tom djelu, kao i kod fra Bartolomeja, Marija iznad svih stvorova i anđeoskih korova.

lana, koji je umro krajem trinaestoga stoljeća. Jakov se u ovom svome spisu, objavljenom u velikoj ediciji *Franjevački mistici*, najprije obraća molitvom „Preslatkom Isusu“ da mu, čovjeku grješniku, dopusti približiti svoje osjećaje i misli Mariji, a potom, u molitvenom zazivu, moli Gospu da joj može, on grješnik, biti slugom poniznim (usp. str. 814). Čitavo ovo djelo napisano je u obliku molitvenih zaziva koji čitatelja navode kako bi se uživio u čovjeka grješnika koji traži skrovište i nalazi ga kod Majke Gospodinove. Osobito su lijepi njegovi dijalozni s Marijom pod križem, koja, po našem autoru, doživljava i proživljava vlastito duhovno raspeće (usp. str. 852-853). Još jedno njegovo djelo, *Meditatio in antiphonam Salve Regina*, dugo vremena pripisivano je, između ostalih, i Bernardu iz Chiaravalle. I ovo djelo nosi ista nit Marije, *Utočišta grješnika*, ovaj put s čestim zazivom *Kraljice Milosrđa*!

Iz tog vremena Nezaobilazan je i fra Eustahije iz Arrasa (Eustachius Atrebatensis), koji je samo s jednom homilijom, održanom 15. kolovoza 1270., sačuvanom u Pariškoj nacionalnoj biblioteci, ušao u mnoge mariološke leksikone (usp. *Collatio*, B. N. Paris, Cod. lat. 15956, f. 272). On je, naime, u ovu svoju homiliju sabrao i utkao sva poznata promišljanja o Mariji, s osobitim osvrtom na Marijino uznesenje u Nebo te se žestoko okomio na one koji to izbjegavaju spomenuti ili se, pak, protive tom nauku. Tako je ta napisana propovijed, usporedno izvorima činjenično potvrđena, postala pravi mali poučak mariološkoga promišljanja onoga vremena. Uz fra Eustahija, veliki borac za ispravno shvaćanje uznesenja Marijina, krajem trinaestoga stoljeća bijaše i fra Servasant iz Faenze. I njegovo je djelo *Mariale*, ili punim naslovom *Liber de laudibus beatae Mariae*, bilo pridruženo Bonaventurinu autorstvu. Budući da je fra Servasant bio poznat po manualima iz morala, ovo autorstvo otkriveno je stoljećima kasnije zahvaljujući rukopisnom izvorniku koji je pronađen u Firentinskoj biblioteci (B. N. Firenze, Codice B. 4.725). Zanimljivost ovoga djela je neobično istančana i poetski dotjerana usporedba Marijinih krjeposti s

brojnim biblijskim likovima. Marijino uznesenje autor dovodi u svezu s Isusovim boravkom u tijelu. Naime, kao što je Marija svojim majčinstvom omogućila Kristu rođenje u tijelu, tako sada proslavljeni Krist omogućuje Mariji slavu uznesenja. (usp. f. 124).

Svetost različita od svih drugih svetaca ljudskoga roda

O Marijino uznesenju mnogo je pisao još jedan franjevac ovoga vremena – pariški teolog, rodom iz Bologne, fra Bartolomej (+ 1294.). Sedamdesetih godina trinaestoga stoljeća u Parizu je nastalo njegovo djelo *Quaestiones disputatae*, od kojih devet govori o uznesenju Marijinoj. Bartolomejeva mariologija potpuno je oslonjena na biblijske navode te patristička razmišljanja o spomenutim biblijskim navodima, a sve, opet, protkano dogmama Crkve. Najizvorniji njegov dio odnosi se na Marijino svetost, gdje on, čini se, prvi sustavnije piše o poveznici nauka o uznesenju u istočnom grijehu. Naime, upravo je na toj postavci Marijina svetost različita od svih drugih svetaca ljudskoga roda. U književnoj kritici naći ćemo često fra Bartolomeja jer je, čini se, upravo on svojim promišljanjima o nebeskim postavkama i strukturama nadahnuo i utjecao na kasnije svjetski poznato Danteovo djelo *Božanska komedija*. Upravo je u tom djelu, kao i kod fra Bartolomeja, Marija iznad svih stvorova i anđeoskih korova.

I dok je fra Bartolomej poznat u književnosti, jedan drugi franjevac toga doba, Ruđer Marston, Englez, pariški student i oxfordski profesor, postao je znamenit u astrološkim i astronomskim znanostima. Osim što na nov način, u smislu obnove i preporoda ljudskoga roda, promatra Mariju, on osobitu pozornost posvećuje zvjezdokoznanstvu i nebeskim tijelima. Naime, u nekoliko svojih traktata, uz drevne nagovještaje proroka, on promišlja i istražuje poznati biblijski pohod mudraca s Istoka prigodom Isusova rođenja. Marija nije usputnik u tim promišljanjima, nego, naprotiv, njezina uloga je nezamjenjivo važna (usp. *Quodlibeta quator*, 119-125).

Još je jedan pariški student, kasniji franjevački lektor teologije u Firenci i Montpelli-

Živjeti s Kristom znači živjeti i s onima koji žive u Kristu. To, nadalje, znači osjećati se tijelom Kristovim, a to je, onda, Crkva – zemaljska i nebeska. Upravo u toj Crkvi svojom svetošću i ljepotom bez bora sjaji proslavljena Djevica Marija.

eru, nazvan „spekulativni doktor“, zadužio mariologiju toga vremena. Riječ je o Petru Ivanu Olviju (1248. – 1298.), koji svoj mariološki nauk razlaže u *Questiones quatuor de Domina*. Poznato je da su se mnogi kasniji teolozi, osobito znameniti propovjednici, služili ovim njegovim djelom, a osobito je to znakovito u *Sermonima* Bernardina Sijenskoga. Uz mnoge teološke traktate, treba istaknuti i njegovu razboritu pobožnost prema Mariji. U tom svjetlu zanimljivo je pročitati i razmišljanje o marijanskoj pobožnosti glede poznatoga potpunog oprosta u crkvi Svete Marije Anđeoske. On, ponajprije, vidi veliku milost u činjenici da je papa to

odobrio, a sve koji se utječu i dolaze u Porcijunkulu poziva da s vjerom i s istinskim molitvenim dostojanstvom pristupaju ovoj pobožnosti.

Svetost i ljepota bez bora

Uz ovu tematiku vjerničkoga i molitvenog dostojanstva, Olivi čitatelja potiče da se ugleda u Mariju koja je na svom životnom putu pobijedila dvanaest napasti. (O tome je doktorski rad, godine 1976., napisao p. De Alcantara Martinez). Uz Olivija, mora se spomenuti i njegov jednako slavan učenik, fra Umbertin iz Casale (1259. – 1305.) i znamenito mu djelo *Arbor vitae cruciferae Jesu*. Čitavi traktati ovoga djela govore o Mariji. Osobitost njegova mariološkoga pogleda je Duh Sveti koji, ispunivši Marijino srce, čini njezinu privrženost Sinu potpunom.

Moramo spomenuti i velikog pjesnika Jakopona iz Todija, koji nakon suprugine smrti započinje pokornički život i pristupa fratrima. Slijedio je put Anđela Klarenskoga te prošao mnoge nevolje na putu franjevačkoga pokorničkoga ideala. Uz poznavanje povijesnih okolnosti, valjalo bi pročitati i pismo pape Benedikta XI. upućeno njemu, kako bismo razumjeli taj franjevački idealizam koji je iznjedrio njegovih 110 poetski sastavljenih *lauda* – pohvala, među kojima *Stabat mater* zbori o Marijinoj mučenosti pod kalvarijskim križem. U ovom razdoblju franjevačke mariološke misli i pobožnosti posebno mjesto zauzimaju i dvije pripadnice Trećega franjevačkoga reda. Prva je Margherita iz Cortone (1247. – 1284.), koja nakon razuzdana života pristupa trećarima živeći pobožan i pokornički život. U njezinim životopisima spominju se i ukazanja Isusa i Marije te dar stigmata. Druga, blaženica Anđela Folinjska (Foligno), rođena je godinu dana iza Margherite, 1248. godine. Povijest franjevaštva i Crkve prepoznaje Anđelu u krugu istinskih mistika, a sav njezin nauk sažet je u knjizi *Liber sororis Lelle de Fulgineo de tertio Ordine s. Francisci*. Uz mnoge zanimljive postavke, spomenut ću samo onu u kojoj blažena Anđela kaže kako je put prema Bogu obilježen zajedništvom s drugima, te ne poznaje individualizme. Živjeti s Kristom znači živjeti i s onima koji žive u Kristu. A to, nadalje, znači osjećati se tijelom Kristovim, a to je, onda, Crkva – zemaljska i nebeska. Upravo u toj Crkvi svojom svetošću i ljepotom bez bora sjaji proslavljena Djevica Marija. U jednoj od privatnih objava koje je imala, Anđela prenosi Isusov poziv da se zagleda prema Majci Mariji (usp. str. 251). Vjernički put je put uz Mariju, a na tom putu temeljna odlika ostaje poniznost – kaže blažena Anđela Folinjska.

Poput ptica

Nitko od nas nema samo strah ili samo povjerenje. Obje stvarnosti u nama žive. Odluka je uvijek naša koga ćemo poslati da otvori vrata. To je lako napisati ili o tome govoriti a teško je to prakticirati. No ako se ne usudimo vježbati takav stav, naši će se strahovi i brige osnažiti a povjerenje će oslabjeti ili nestati.

s. Dominika Anić

Danas smo sve više svjesni raznoraznih strahova za svoj život, za svoje zdravlje, za svoju budućnost. Brige nas toliko zaokupljaju da ponekad dobivamo dojam kako živimo mimo svog stvarnog života, u strahu za sutra. Znamo da nam je Isus savjetovao „da se ne brinemo tjeskobno“. Naše se brige obično vežu uz tjeskobu. A tjeskoba uzrokuje nemir, nemir nas uvlači u strah, a onda strah ponovno stvara brige i tako se vrtimo u krugu. A život prolazi mimo nas. Kako se osloboditi pretjerane i tjeskobne zabrinutosti? I je li to danas u ovom svijetu u kojem živimo još moguće?

Živjeti jednostavno

Isus nam je jednom prigodom u Matejevu evanđelju ovako rekao: „Ne budite zabrinuti za svoj život: što ćete jesti, što ćete piti; ni za tijelo svoje: u što ćete se obući“ (Mt 6,25). Ove je riječi izgovorio Isus u svom veličanstvenom Govoru na gori. Ali što one za nas današnje ljude, za okolnosti našega sadašnjeg života, mogu značiti? Što to, zapravo, znači u današnjem društvu koje samo sebe označuje kao „društvo rizika“ i u kojem osiguravateljske djelatnosti u svojim ponudama naše bezbrižnosti glasno viču na sve strane? Od za glušne vike tih osiguravajućih ponuda mi kao da više nismo u stanju čuti unutarnji glas svoje duše, koja nam želi došapnuti da su sva osiguranja ovoga svijeta nedostatna da nas zaštite od nas samih, od naše unutarnje praznine, naših životnih nezadovoljstava, skrivenih zavisti, krivih pobožnosti, licemjerne dobrote ... i od najdublje nemoći i rezignacije koje pljušte po nama bez kontrole.

Čovjek je trajno ugrožen. Ulovljen je u mrežu briga koje ga opterećuju i guše a on se grčevito otima upadajući u sve teže i teže opterećenosti. Kako povjerovati u Isusove riječi danas? Kako ih osluhnuti kao aktualne i u njima pronaći smjernice za izlaz iz vlastite nemoći i zapetljanosti? Što je Isus stvarno mislio pod ovim „ne budite zabrinuti za svoj život“. Neki od nas olako prihvate i doslovno tumače ove riječi pa kažu: „Eto, Isus je rekao da se ne

trebamo nizašto brinuti“ i onda ništa ne rade nego čekaju da im sve padne s neba. Dakako da to nema veze s riječju koju je Isus izgovorio. Isus nije rekao da ne trebamo raditi i normalno se brinuti za svoj život, za svoju obitelj, djecu, budućnost, nego da sve to obavljamo bez tjeskobe i grča, te tako učimo živjeti jednostavno.

Na drugom jednom mjestu Isus nam je rekao „da zabrinutošću ne možemo dodati ni jedan lakat svome stasu“ što je, složiti ćemo se, istina. Zapravo, mi vrlo malo možemo učiniti, a opet u drugom smislu možemo učiniti jako mnogo. Isus nas poziva da svoj život živimo u povjerenju i u zahvalnosti za sve darovano. Ne da ga rascjepkamo u nepotrebnu brigu samo za jelo i odijelo, nego da jednostavno živimo cjelovitost svoga života u skladu sa sobom i s Bogom. Tada naš život biva dobar život.

Uzroci nemira

Ako pokušamo tražiti uzroke naših prevelikih briga i nepotrebnih tjeskoba, svakako ćemo ih pronaći u svojevrsnom unutarnjem nemiru koji se u nama nataloži te postaje glavnim razlogom a ne tek popratnom pojavom naših teških životnih briga. Unutarnji nemir čini nad nama prisilu da se nepotrebno brinemo za ono sutra. Primjerice, brinemo se hoće li sutra padati kiša jer smo planirali izlet. Ali kiša padala ili ne, mora nas uznemiriti. Riječ je o našem sudu o kiši. Ako na nj gledamo pozitivno, onda izlet može uspjeti i po kiši. Ili se jako uznemirimo zbog neke odluke koju smo donijeli je li ispravna ili ne, ili bi možda bilo bolje da smo odlučili drugačije i to nas izjeda iznutra i kvari nam raspoloženje. Unutarnji nam nemir ne dopušta da budemo opuštene i uživamo u ovom trenutku sada. Unutarnji nam nemir tako postaje vječnim gnjavatorom koji zagorčava naše dane, a ne znamo kako ga se osloboditi jer nas je jednostavno zaposjeo, dali smo mu previše prostora u sebi. Problem dolazi i od toga što mi počesto sebe definiramo polazeći od nekog ideala, naime da naše odluke moraju uvijek biti apsolutno ispravne, i tada smo zarobljeni u neprestanoj brizi jesu

Čovjek je trajno ugrožen. Ulovljen je u mrežu briga koje ga opterećuju i guše a on se grčevito otima upadajući u sve teže i teže opterećenosti. Kako povjerovati u Isusove riječi danas? Kako ih osluhnuti kao aktualne i u njima pronaći smjernice za izlaz iz vlastite nemoći i zapetljanosti?

li takve, i ako osjećamo da nisu brinemo se zato što nisu. Nije nimalo lako zaštititi se od briga. Jednom prigodom i Goethe je vrlo dobro rekao: „Briga, - ona se provlači kroz ključanicu“ i onda kad za njom pokušamo zatvoriti vrata svog unutarnjeg svijeta. Briga se na silu ne možemo riješiti. Ono što nam preostaje jest prijateljski se ophoditi s njima, postati ih svjestan i od vremena do vremena lijepo ih zamoliti da napuste našu „kuću“.

Ako se već ne možemo riješiti briga onda možemo pokušati iz njih nešto naučiti, shvatiti ih kao trajnu „literaturu“ za učenje života. Učiti biti razboriti. Dopustimo našim brigama da nas trajno podsjećaju na to kako kuću našega života trebamo graditi na čvrstoj stijeni istine a ne na pijesku iluzija. Neka nam naše brige postanu ugodne učiteljice životne razboritosti.

Strah – brat brigama

Kao popratna pojava uz naše brige uvijek ide strah. Zabrinutost za ono što bi nam se eventualno moglo u životu dogoditi (bolest, neki gubitak, neuspjeh ...) a što ne ćemo moći nositi, uzrokuje strah od nečega što ne postoji. Postoje i normalni, ljudski strahovi koji su dobri i potrebni, ali ovdje je riječ o bolesnim strahovima koji nas sputavaju na našem putu i opterećuju nam hod. Jedna kineska poslovice govori da često strah kuca na vrata naše duše: „Strah kuca na vrata. Povjerenje otvara. A vani ne stoji nitko.“ A većina nas umjesto da pošalje povjerenje da otvori, mi šaljemo brigu. Kucanje straha na naša vrata počesto potiskuje povjerenje. A na mjesto potisnutog povjerenja dolazi briga. I povjerenje se onda ne usudi na vrata. Ova nas poslovice potiče da unatoč strahu koji je u nama pošaljemo ipak povjerenje, koje je također u nama, da ide otvoriti vrata. I tada ćemo iskustiti da pred vratima nema nikoga. Strah blijedi pred povjerenjem.

Nitko od nas nema samo strah ili samo povjerenje. Obje stvarnosti u nama žive. Odluka je uvijek naša koga ćemo poslati da otvori vrata. To je lako napisati ili o tome govoriti a teško je to prakticirati. No ako se ne usudimo vježbati takav stav, naši će se strahovi i brige osnažiti a povjerenje oslabjeti ili nestati. Danas susrećemo sve više ljudi kojima nedostaje temeljno povjerenje u život, dobrotu, ljubav, u druge ljude. Žive u smrtnome strahu, na sve strane vide neprijatelje, od svega zaziru, sve im se ispriječilo kao prijetnja, brige su ih tako slomile da ne mogu vidjeti ništa lijepoga. Lice im oduje stalnu užurbanost i nervozu. Trebaju što više stići uraditi, osigurati sebe i svoje, jer tko zna dolaze teška vremena, što će biti, sve će propasti ...

Bezbrižnost leta

Isus nas poziva da promotrimo ptice. Njihovu bezbrižnost i povjerenje u letu stavljamo nam za uzor. One tako jednostavno žive, pjevaju i pouzdavaju se u Boga koji ih hrani. Don Bosco je mnogo radio s mladima, napose s onim koje nazivamo „teškima“ ili teško odgojivima. Često je uzimao baš primjer ptica kad bi im davao savjete: „Učini kao ptica koja ne prestaje pjevati ni kad se grana slama. Jer ona zna da ima krila.“ Naravno da je bitno u životu biti realan i potpuno na zemlji, ne „čudinjati“, ne biti izvan sebe, biti potpuno kod sebe ali biti isto tako otvoren za duhovne stvarnosti. Ponekad su i ptice na zemlji. Pabirče zrnje, odmaraju se ... Ali dobro je znati da i mi imamo krila i da uvijek možemo napustiti našu „životnu granu koja se slama“. Nema razloga da se i mi slomimo s njom. Tada je dobro upotrijebiti „krila“ i dopustiti novoj lakoći leta da nas ponese. Naša duša ima nešto od lakoće krila i pomaže nam ponekad nadići naše svakidašnje probleme. Daje nam krila i pomaže da s drugog motrišta, s određenog odmaka promotrimo problem.

Najteže od svega jest ostati zapetljan u brigama i strahu i ne vjerovati da za nas ima još puno „zdravih“ životnih grana na kojima možemo nastaviti svoju pjesmu. Imamo i beskrajne obzore koji jedva čekaju da nam budu potpora u našem životnom letu i tako nam pomognu relativizirati naše životne brige i probleme. Jer ptici zapravo nije potrebna ni grana na kojoj sjedi ni nebo koje se nad njom može srušiti. Ona je slobodna. Leti onamo, gdje ima prostora. Čak da se i zgrada našega života koju smo s mukom gradili sruši, naša duša joj poput ptice može umaknuti jer nije vezana za vanjstinu. Zato ne brinimo se tjeskobno.

*Klanjajte se mome Sinu,
otvorite svoje srce...*

Čin posvete svećenika

Bezgrješna Majko,
na ovom milosnom mjestu,
sabrani ljubavlju tvojega Sina Isusa, vječnoga Velikog svećenika,
mi – sinovi u Sinu i njegovi svećenici – posvećujemo se tvojem majčinskom srcu
da bismo mogli vjerno provoditi Očevu volju.
Svjesni smo da bez Isusa ne možemo učiniti nikakvo dobro (usp. Iv 15,5)
i da samo po njemu, s njime i u njemu možemo biti oruđe spasenja za svijet.

Zaručnice Duha Svetoga,
postigni za nas neprocjenjiv dar preobrazbe u Krista.
Po istoj snazi Duha koja je tebe osjenila i učinila te Spasiteljevom Majkom,
pomozi i nama da se Krist, tvoj Sin, i u nama rodi.
Neka Crkva tako bude obnovljena po svetim svećenicima,
po svećenicima koji su preobraženi milošću Onoga koji sve čini novo.

Majko milosrđa,
tvoj nas je Sin Isus pozvao da budemo poput njega:
svjetlo svijeta i sol zemlje (usp. Mt 5,13-14).
Pomozi nam svojim moćnim zagovorom
da nikada ne zakažemo u tom uzvišenom zvanju,
niti da se prepustimo svojoj sebičnosti, privlačnoj snazi svijeta i zamkama Zloga.
Štiti nas svojom čistoćom, čuvaj nas svojom poniznošću
i zakrili nas svojom majčinskom ljubavlju
koja se odražava u tolikim dušama koje su tebi posvećene,
i koje su za nas postale istinske duhovne majke.

Majko Crkve,
mi svećenici želimo biti pastiri koji ne hrane sami sebe,
nego se daju Bogu za braću, i u tome nalaze svoju sreću.
Ne samo riječima, nego svojim životima
želimo iz dana u dan ponizno ponavljati svoj „evo me“.
Pod tvojim vodstvom želimo biti apostoli Božanskoga Milosrđa,
sretni što svakoga dana možemo slaviti Svetu Žrtvu na oltaru,
i što možemo ponuditi sakrament Pomirenja onima koji ga traže.

Odvjetnice i Posrednice svih milosti,
ti koja si potpuno uronjena u jedino i sveopće Kristovo posredništvo,
zagovaraj za nas kod Boga da dobijemo potpuno obnovljeno srce
koje svom snagom ljubi Boga, i koje služi čovječanstvu kao što si ti to činila.
Ponovi Gospodinu svoje učinkovite riječi: „Vina nemaju“ (Iv 2,3),
tako da Otac i Sin na nas pošalju novi izljev Duha Svetoga.

Pun divljenja i zahvalnosti zbog tvoje neprestane nazočnosti među nama,
u ime svih svećenika i ja želim uzviknuti:
„Ta otkuda meni da mi dođe majka Gospodina mojega!“ (Lk 1,43).
Zauvijek naša Majko, ne umori se pohađajući nas, tješeci nas, pomažući nam.
Dođi nam pomoć i oslobodi nas od svake opasnosti koja nam prijeti.

Ovim činom predanja i posvete želimo te prihvatiti
još dublje, još radikalnije, zauvijek i potpuno
u svoje ljudske i svećeničke živote.

Neka po tvojoj nazočnosti procvatu novi cvjetovi u pustinji naše samoće,
neka sunce zasja u našoj tami, neka se po njoj vrati mir poslije oluje,
tako da cijelo čovječanstvo vidi spasenje našega Boga
koji nosi ime i ima lice Isusa koji se odražava u našim srcima,
zauvijek sjedinjenima s tvojim!
Amen.

„Neka se Crkva obnovi po svetim svećenicima“

Papa Benedikt XVI. izvršio je Čin predanja i posvete svećenika Bezgrješnom Srcu Marijinu, 12. svibnja 2010., na kraju Večernje, koju je molio s redovnicima, bogoslovima i biskupijskim svećenicima u crkvi Presvetoga Trojstva u Fatimi.

Prva sveta pričest u župi Međugorje

U nedjelju, 2. svibnja, u župi Međugorje 76-ero djece primilo je prvu svetu pričest. U prepunoj župnoj crkvi svečanu svetu Misu u 10 sati predslavio je fra Petar Vlašić, župnik, a misno slavlje svojim je pjevanjem uveličao Dječji zbor „Golubići mira” pod ravnanjem sestre Slavice Kožul. Propovijedao je fra Slaven Brekalo, đakon na službi u Međugorju. Fra Petar je čestitao djeci i njihovim roditeljima, te između ostaloga kazao: „Na dobro vam došla vaša Prva sveta pričest. Danas ste

vi okitili crkvu u Međugorju, vi ste sa svojim roditeljima najljepši nakit i cvijeće naše crkve danas. Vaša poruka nama je da bude-mo sveti kao što ste vi!” Župnik se zahvalio i s. Slavici na njenom neumornom radu s djecom. Prvopričesnici su se zahvalili svojim roditeljima te izrekli prigodne molitve. Dan prije Prve pričesti, 1. svibnja, djeca su prvi put pristupila sakramentu svete ispovijedi. Slavljju prvopričesnika i njihovih roditelja pridružilo se i mnoštvo domaćih i inozemnih hodočasnika.

Foto Dani

Sвета potvrda u Međugorju

U Međugorju je u crkvi sv. Jakova u subotu 29. svibnja sakrament svete potvrde primilo osamdeset četvero krizmanika. Sveto misno slavlje u 10 sati predslavio je mons. dr. Ratko Perić, biskup mostarsko-duvanjski i apostolski upravitelj trebinjsko-mrkanski koji je krizmanicima podijelio sakrament. Na početku krizmanike, njihove kumove i roditelje pozdravio je međugorski župnik fra Petar Vlašić. Svojim pjevanjem svečanost je uveličao veliki Župni zbor pod ravnanjem sestre Slavice Kožul.

Foto Dani

Raspored molitveno-liturgijskog programa za 29. obljetnicu Gospih ukazanja u Međugorju

Od utorka 15. lipnja do srijede 23. lipnja
Devetnica – molitva krunice na Podbrdu u 16 sati

Četvrtak, 24. lipnja

6 sati - „Hodnja mira” od Humca do Međugorja.
Polazak s Humca u 6 sati ujutro ispred crkve Sv. Ante.
Dolazak u Međugorje oko 10 sati.
Blagoslov s Presvetim.
Sv. ispovijed prije podne i od 17 sati.

8 i 11 sati - Sv. Mise na hrvatskom jeziku, Mise na stranim jezicima – prema blagdanskome rasporedu.
18 sati - Krunica.
19 sati - Sv. Misa uoćnica.
22 - 05 sati - Klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu.

Petak, 25. lipnja

29. obljetnica Gospih ukazanja u Međugorju
Sv. ispovijed tijekom cijelog dana.
5, 6, 7, 8, 9, 11 i 16 sati - Mise na hrvatskom jeziku, sv. Mise na stranim jezicima prema blagdanskome rasporedu.
18 sati - Krunica.
19 sati - Središnje večernje misno slavlje.

Hrvatski hodočasnici iz Švicarske u Međugorju

Sredinom svibnja u Međugorju su boravili hrvatski hodočasnici iz Luzerna, u Švicarskoj. Novinari Radiopostaje Mir Međugorje razgovarali su s Anđelkom Đelmo, podupirateljicom ovoga radija. Anđelka kaže kako je u Međugorje došla noseći obitelj u svom srcu, da Gospa upravlja njezinom i ostalim obiteljima. Godinama je dolazila u Međugorje s mora na dan-dva, na jednu Misu, na večernju molitvu. „Predivno je iskustvo boraviti u Međugorju, sad smo došli sa svojom misijom, sa svojim duhovnim vođom, s časnom sestrom, to je nešto fantastično, nezaboravno”, kaže Anđelka. Za međugorska ukazanja čula je istoga dana kad su se dogodila, 24. lipnja 1981., bila je u srednjoj školi u Sarajevu.

Biciklima iz Austrije u Međugorje

Austrijanci, pedesetdvogodišnji Reinhard Steininger i šezdesetdvogodišnji Franz Helmreich, hodočastili su u svibnju u Međugorje biciklima. Franzu je ovo prvi dolazak u Međugorje, Reinhardu drugi. Na putovanje su krenuli u subotu 8. svibnja, nakon što su dobili blagoslov za hodočasnike u jednoj crkvi. Franz svjedoči: „Na lijevoj nozi imam protezu, pa su mi brda bila veliki problem. Reinhard mi je pomogao, čekao me, te sam uspio prijeći sva ta brda. Vrijeme nas baš nije služilo, kišilo

Pješice iz Velike Gorice u Međugorje

S vjerom i nadom, kako bi se poklonili Kraljici Mira u Međugorju, put dug 506 km pješice su prešla dvojica hodočasnika iz Velike Gorice, Damir Jug i Stjepan Božić. Putovali su 13 dana, odnosno dnevno bi pješčili 40 do 45 kilometara.

Stjepanu su 54 godine. Umirovljenik je, dragovoljac Domovinskog rata i otac dvoje djece. Rekreativno se bavi nogometom, trčanjem i biciklizmom. Kaže da je sportske naravi i da voli sportski život, a ni umjetnost mu nije strana. Pravi kipove u drvu, crkvene relikvije, relikvije iz života i drugo. Do sada je imao dvije samostalne izložbe, a najviše humanitarno radi i pomaže djeci kojoj je potrebna pomoć.

Damir je susjed Stjepanov. Tri je godine sudjelovao u ratu, a i on se, kao i Stjepan, amaterski bavi sportom. Tijekom puta pratila ih je kiša, ali im to nije smetalo jer su, kažu, znali kamo i zašto idu. Čitavo su vrijeme išli cestom, kuda i automobili, kako bi se lakše opskrbljivali. Noćili bi po kućama, a jednu su noć „prespavali” u šumi, tridesetak kilometara od mjestašca Srda prema Kninu. Tu su ih pohodili „nepozvani gosti”, grickajući im najlon kojim su se bili pokrili. Nimalo im nije bilo ugodno u „tuđem domu”, pa su put prema Kninu morali nastaviti nenaspavani.

Stjepan je i prije dolazio u Međugorje, no nikad pješice, a Damiru je ovo bio prvi dolazak. Po dolasku u Međugorje najprije su se,

je, ali smo imali jako dobru opremu i dobro smo se pripremili.” Reinhard je bio u Međugorju prije 2 godine, bio je to ženinar za njegov 50. rođendan. Kaže kako je u Međugorju mnogo toga vidio i doživio, dodajući: „Međugorje se ne može opisati, Međugorje se mora doživjeti.” Ono što je Franza osobito oduševilo u Međugorju jest mnoštvo mladih koji sudjeluju u molitvi. „To je ono što ne možemo kod nas doživjeti”, kaže Franz, najavljujući ponovno hodočašće biciklom u Međugorje. Koristeći ovu priliku, Reinhard i Franz zahvaljuju svima koji su im pružili gostoprimstvo dok su putovali.

kažu, poklonili pred Gospi-nim kipom, izmolili očenaš i nakane i na taj se način zbližili s njom.

Nakon ovoga iskustva, Stjepan i Damir poručuju svima da odu u neko svetište, da tu pronađu mir u molitvi, mir u Gospi. A i oni će ponovno pješice u Međugorje, samo da se ljudi obrate, da vjeruju, da imaju pravi cilj.

NOVO u izdanju ICM-a

S Marijom kroz Bibliju – lectio divina

Međugorski vidioci tvrde da je u jednom ukazanju Gospa pluću rekla: „Zaboravili ste Bibliju!” U svojim je porukama nekoliko puta pozivala na čitanje Svetoga pisma... Među mnogim međugorskim hodočasnima vlada neka vrsta zabune: kao da su Gospine poruke postale njihova biblija. Rado citiraju poruke, ali nedovoljno poznaju Bibliju iz koje one zapravo proizlaze...

Biblija nije proizašla iz jednoga pera, niti iz desetaka ili stotina, pa čak ni tisuća pera. Iza nje stoji usmena predaja o Božjoj objavi jednomu narodu. Nije napisana u roku od nekoliko tjedana, mjeseci ili godina, nego je nastajala tisućljećima, a sve se zajedno drži... Neokrnuta je preživjela sve kritike i

analize, i nastavlja biti inspiracijom milijunima. Ako proučavamo Bibliju, neka će se naša uvjerenja i vjerovanja srušiti. Tim bolje. Bila su neutemeljena. Bila su površna. Bila su pogrešna. Iz tih će se ruševina kamen po kamen izdići istinska vjera, solidna, trajna, duboka, sve dok ne počnemo misliti biblijski, a svijet razumijevati i tumačiti biblijski.

Ovi su tekstovi nastali zahvaljujući jednom slučajnom razgovoru s jednim mladićem koji redovito ide u crkvu, ali osjeća da nedovoljno poznaje svoju vjeru i Božju riječ... Taj je razgovor autoricu potaknuo na pisanje jednoga teksta, a zatim su navirale nove teme... Na taj su način nastale tjedne emisije na Radiopostaji „Mir” Međugorje koje u

pismenom obliku izlaze mjesečno u „Glasniku mira”, te jedan CD. U ovoj su zbirci tekstovi okupljeni pod nekoliko okvirnih naslova: Marija i Biblija, Sa Svetim pismom kroz liturgijsku godinu, Uz Božju riječ na putu svetosti.

Knjiga Lidije Paris ima 324 str., 73 fotografije u boji i tvrdog je uveza.

„Dok prebiremo ove tekstove, najradije bismo s učenicima u Emausu uskliknuli: Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio, dok nam je otkrivao Pisma?” (Lk 24, 32), budući da ovi tekstovi najvećim dijelom prenose ono što je Isus govorio i kako je on, Uskrsli Gospodin, izlagao Sveto pismo učenicima na putu u Emaus. Isus je sadržaj i svrha Svetoga pisma. On ima ključ kojim svakome od nas može otvoriti sadržaj Svetoga pisma. Lidija Paris posve je usvojila jezik i duh Svetoga pisma. Zato tolika privlačnost njezinih razmišljanja.”

(Iz Proslava prof. dr. Adalberta Rebića)

Trampolin

Dana 19. travnja 2010. svu djecu i odgajatelje u Majčinu selu iznenadio je jedan veliki, neobični dar: veliki trampolin. Darovao ga je jedan njemački hodočasnik koji je prošle godine prvi put bio u Međugorju i Majčinu selu. Ostao je dirnut Gospinom blizinom i djelima milosrđa te odlučio i sam nešto učiniti kako bi uvećao radost potrebnih. I baš je pogodilo jer veselom skakanju nikad kraja! Pokazuje nam koliko energije djeca imaju, koliko potrebe za fizičkim aktivnostima, i kolika je šteta kad nam danas u zatvorenim stanovima djeca sjede zaronjena u virtualne svjetove računalnih igrice i TV ekrana. A energija se skuplja...

Majkama s ljubavlju

Već tradicionalno, u vrtiću „Sv. Mala Terezija“ pedagoška godina za predškolarce završava velikom priredbom. Budući da se odvija u svibnju, Marijinu mjesecu, priredba bude posvećena majkama, ali i malim diplomcima, kojima se tada svečano uručuju diplome za završeno školovanje u vrtićkoj predškoli. Program ovogodišnje priredbe bio je mješavina dječjih pjesmica, recitacija i plesnih točaka, a

sve su to djeca izvela uz pripomoć svojih teta, dirigentice s. Veronike Martinović i uz klavirsku pratnju Vite Dugandžića. Svojom neposrednošću i spontanošću djeca su razveselila i nasmijala lica svih prisutnih. Veselje i gužva kulminirali su pri kraju, kad je s. Lidija Glavaš, ravnateljica vrtića, djeci uručivala diplome. Ova nas priredba podsjeti kako godina brzo proleti, kako djeca brzo rastu i kako je zaista bitan svaki trenutak proveden s njima.

Sv. Misa u mostarskoj katedrali

U Majčinu selu već više godina djeluje dječji zbor. Voditeljica Zrinka Boras marljivo s djecom uvježbava pjevanje, a s nekoliko darovite djece vježba i sviranje klavira, gitare i flaute. Ovaj zbor svakoga utorka animira svetu Misu koja se slavi za sve štćenike Sela i na kojoj često, baš zbog živog sudjelovanja ove djece, sudjeluju mnogi prijatelji i dobročinitelji Sela. U nedjelju 16. svibnja taj mali zbor bio je pozvan animirati Misu u mostarskoj katedrali. A kako su radovi na obnovi ove katedrale u tijeku, sve se odvijalo „ispod skele“, što nije umanjilo vrhunski glazbeni doživljaj koji je oduševio prisutne vjernike. Djeca su pokazala kako ustrajan rad i vježba redovito donose dobre plodove.

Nove šetnice u Vrtu sv. Franje

Pokojni fra Slavko Barbarić zamislio je Vrt sv. Franje mjestom odmora za dušu i tijelo, mjestom u kojem će priroda svojim bojama, mirisima i zvukovima pripomoći štćenicima Sela i hodočasniciima otestiti se nakupljenih stresova, nemira, agresije i tako lakše uroniti u mir svoje duše. A tamo, u dubinama srca, dočekat će ih majčinska ljubav Kraljice Mira i povesti ih svome Sinu, Dobrom Pastiru.

Kako bi ovaj program bio što djelotvorniji, u Vrtu smo obnovili staze za šetnju i označili nove šetnice, te uredili stajališta za odmor. Dodite vidjeti, dodite osjetiti dodir prirode, dodir života. Možda susretnete i kojeg konja na putu ...

Evo ti sina... Evo ti majke

Lidija Paris

Međugorski vidioci tvrde da je u jednom ukazanju Gospa plačući rekla: „Zaboravili ste Bibliju“! Listajmo zajedno Stari i Novi zavjet da bismo upoznali Oca, Sina i Duha Svetoga.

Zašto Isus Mariju povjerava Ivanu?

Kad Isus vidje majku i kraj nje učenika kojega je ljubio, reče majci: „Ženo! Evo ti sina!“ Zatim reče učeniku: „Evo ti majke!“ (Iv 19,25-27). Isus je uvijek govorio da nije došao dokinuti, nego ispuniti Savez između Boga i Izraela. Njegovo se propovijedanje nastavlja na propovijedanje starozavjetnih proroka, i ono što je govorio i činio nadopunjuje ono što je Bog svojem narodu već rekao, ono što je za svoj narod već bio učinio, i sve to Isus podiže na jednu novu razinu, no za ove riječi: „Evo ti sina... Evo ti majke“, nema presedana. Osim toga, Isus ne kaže „Evo vam majke“, nego Ivanu kaže: „Evo ti majke“. Gdje je Šimun Petar? Gdje su Jakov i Ivan? Gdje su Andrija i Filip i Bartolomej i Matej i Toma i Jakov Alfejev i Tadej i Šimun Kananajac? Gdje je Juda Išariotski (Mk 3,16-19)? Po čemu je Ivan drugačiji, osim što je jedini od Dvanaestorice imao snage stajati pod križem? Odakle mu ta snaga? Ivan je prepoznao Ljubav. U svojem je Evanđelju kasnije zapisao Isusove riječi: „Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi... Kao što je Otac ljubio mene tako sam i ja ljubio vas; ostanite u mojoj ljubavi... Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje...“ (Iv 13,35; 15,9.13; 17,26).

Svećenik Novoga saveza treba takvu Majku

Veliki svećenik Novoga saveza prikazuje svoju žrtvu na križu. Pod križem stoji Ivan – arhetip svećenika Novoga saveza – zato što je prepoznao Božju Ljubav. Ona mu daje snagu stajati pod križem. Isus je s Marijom proveo trideset godina, a s učenicima samo tri godine. Marija više od ikoga drugoga u sebi nosi sve što je Isus živio i naučavao. Nju Isus povjerava Ivanu, jer svećenik Novoga saveza prvi treba takvu Majku da bi mogao nasljedovati Isusa koji naviješta evanđelje ljubavi, a ne slovo zakona, Isusa koji vjeru, ufanje i ljubav stavlja iznad svih pravila. Marija je majka svećenika. Već u prvim danima međugorskih ukazanja rekla je vidiocima: „Neka svećenici čvrsto vjeruju i neka čuvaju vjeru naroda!“ (27. lipnja 1981.).

Nova Eva može nas poroditi na novi život

Osim toga, Isus Mariju ne oslovljava s „majko“ nego sa „ženo“. Isus na Mariju ne gleda očima sina jedinca, nego očima utjelovljenoga Boga koji pred sobom vidi novu Evu. Kao što je Eva bila majka svih živih, tako je Marija nova majka svih onih koji po Kristu uskrsavaju na novi život. Ona je slika i prilika Božja sukladno prvom Božjem nauku. Ona utjelovljuje preobraženo čovječanstvo, čovjeka po Božjoj volji, ona je najveći Božji uspjeh, i to ne po onomu što je učinila, nego po onomu što jest. Takvu duhovnu majku - novu Evu - Bog daje čovječanstvu. Evinu sumnjičavost Marija otkupljuje svojim povjerenjem. Evinu neposlušnost Marija otkupljuje svojim *da*. Imamo duhovnu majku koja nas može u svojoj duhovnoj utrobi nositi, duhovno nas poroditi na novi život, ne po tijelu nego po Duhu.

„Dječice, ne zaboravite, ja sam vaša majka“

U Međugorju nam je rekla: „Ja sam vaša majka i uvijek želim da budete bliže Ocu... Ja sam vaša majka i želim vam pomoći... Ja sam vaša majka, stoga vas želim povesti k potpunosti svetosti... Ja sam vaša majka i Kraljica mira... Ja sam vaša majka i želim, dječice, da vas sotona ne zavede, jer on vas želi povesti na krivi put... Ja sam vaša majka i pozivam vas da se preko molitve približite Bogu, jer je on vaš mir, vaš Spasitelj... Ja sam vaša majka i volim vas sve jednako i zagovaram za vas pred Bogom... Ja sam vaša majka i želim da vaša srca budu slična mome srcu... Ja sam vaša majka, i volim vas i zato vam želim pomoći... Ja sam vaša majka i želim vam pomoći tražeći za vas milost kod Boga... Ja sam vaša majka i želim vam otkriti Boga ljubavi i Boga mira... Ja sam vaša majka, volim vas i želim da se svatko od vas spasi te bude sa mnom u raju... Ja sam vaša majka i osjećam bol za svakog koji je daleko od mogega srca, ali vas ne ostavljam same...“ (31. siječnja 1985.; 19. lipnja 1986.; 25. svibnja 1987.; 25. srpnja 1988.; 25. srpnja 1993.; 25. rujna 1993.; 25. veljače 1994.; 25. studenog 1994.; 25. svibnja 1995.; 25. rujna 1996.; 25. prosinca 1996.; 25. kolovoza 1998.; 25. rujna 2005.).

„Dječice, ne zaboravite, ja sam vaša majka“ (25. prosinca 2005.).

Susreti i iskustva u Međugorju

Za svoga života i djelovanja u Međugorju fra Slavko Barbarić intervjuirao je mnoge hodočasnike, od biskupa, umjetnika, znanstvenika do vjernika koji su obraćenje doživjeli u svetištu Kraljice Mira. Plod toga njegova rada su tri opsežne knjige, iz kojih uz ovu obljetnicu donosimo nekoliko upečatljivih izjava

Smirenje u Međugorju

Reći ću najprije da sam na putu razmišljao o tome što li ću tamo naći. Hoće li to biti zaista nešto duhovno ili ne će. Pa sam zaključio da ću u Međugorju ostati nekoliko dana i sve dobro promotriti, a potom što bude. A kad sam stigao u Međugorje i našao se u njegovu duhovnom ozračju, prvo što sam u duši osjetio bio je mir, nešto kao mir pun svjetla. Srce mi se odjednom napunilo mirom i nama mi se oteo usklik: sretan sam što sam ovdje! U Međugorje sam došao poslije podne i predstavio se, a nakon nekog vremena netko me je uzeo za ruku i poveo u sobu gdje vidioci mole krunicu. Ja o krunici nisam imao nikakva pojma, ali sam se u ozračju te molitve divno osjećao i ćutio sam neku čudesnu nadzemaljsku prisutnost. Nakon toga počeo sam se iskreno zanimati za sve duhovne događaje koji se zbivaju ili su se zbivali u Međugorju. Išao sam s hodočasnima na Podbrdo i na Križevac. Malo pomalo osjetio sam i ja potrebu da se molim. I molio sam se. A kako nisam znao nikakve kršćanske molitve, molio sam se onako kako sam nekoć naučio u jednoj hinduskoj molitvenoj skupini. Dok sam se nalazio na Podbrdu, ćutio sam neku čudnovatu bol u srcu, i to zaista pravu bol. Činilo mi se kao da postajem osjetljiv za svu bol koju ljudi ostavljaju na tom mjestu. Ali čim bih sišao s Podbrda, ta bi bol prestajala. U jednom trenutku prigodom molitve vidio sam sebe kao neku posudu koja je ispunjena sama sobom. I zaključio sam da se ta posuda, to jest ja osobno, mora isprazniti, kako bi se mogla ispuniti nečim novim. Potom sam odmah osjetio nekakvu neobičnu snagu koja je prostrujala kroz moje tijelo i dušu, pa onda izišla iz mene. Nisam u taj čas imao osjećaja ni za vrijeme ni za prostor. Sve je bilo puno mira i neke veoma ugodne topline. Nakon toga iskustva imao sam do nekoliko dana još jedno neobično iskustvo.

Bilo je to u času kad su se vidioci poslije molitve našli u nadzemaljskom zanosu. Ponovno sam oćutio neku čudnovatu bol u srcu i proniknuo da moram više pažnje i ljubavi pokloniti Blaženoj Djevici. Osjetio dana i neku smetnju, nešto kao zid koji moram prekoračiti. Onda sam u svojoj nutрини izrazio

svoje predanje Blaženoj Djevici. Tada je bol nestala, nastupio je mir, a ja sam u tim časovima plakao i to mnogo. A nakon trojednih sličnih iskustava osjetio sam da moram ova događanja ozbiljno prihvatiti i da moram donijeti neku temeljitu duhovnu odluku. I donio sam je. Moja je odluka bila da ću se krstiti i postati član Katoličke crkve i to u Međugorju! Nakon te odluke vratio sam se u Australiju, priopćio svoju odluku roditeljima (oni se nisu protivili kad su spoznali da je to moja životna želja i sreća), pa sam zatim našao jednoga prikladna svećenika koji me je pripremio za krštenje i poslije svega toga vratio sam se ponovno u Međugorje da primim sveto krštenje.

(Kompjutorski inženjer Roy Van der Meide iz Australije)

Život u oholosti korak je do bolesti!

Moram priznati da u našem crkvenom naslijeđu nema mjesta za ovakve događaje. No čini mi se da je poznati švicarski psiholog i psihijatar Jung nekako otvorio put i nama da lakše prihvatimo ukazanja. Moram i to

pripomenuti da je za nas anglikance lakše nego za protestante prihvatiti Marijine riječi, jer je Marija za nas biće koje je vrlo blisko Bogu. Moj biskup doduše ne prihvaća ukazanja. Međutim, on zna da ja činim mnoge stvari u svjetlu međugorskih poruka i kaže mi da to mogu slobodno činiti.

U svjetlu međugorskih poruka govorim o miru, mnogo molim za mir i postim na tu nakanu. A još temeljitije nego do sada molim za bolesnike. Nakon ovih međugorskih poruka, mnogi su se iz naših anglikanskih krugova odazvali pozivu te u skupinama mole krunicu. I ja krunicu odskora molim svaki dan. To mi je čak postalo vrlo važnim dijelom moga molitvenog dana. Naglasit ću i to da sam svaki put, kad sam pohodio Međugorje, naučio nešto životno važno za sebe osobno, a također i za druge među kojima djelujem. Posebno mi je međugorska večernja liturgija postala izvorom milosti, iako ne znam hrvatski. Večernja molitva zajedno s pjevanjem, krunicom i šutnjom dodirne srca! A za vrijeme molitve nad bolesnicima, nakon Mise, često sam doživio kako sam očišćen i oslobođen od svih svojih planova i želja te postao otvoren za nešto novo. I uvjeren sam da sve ono što sam ja ovdje u Međugorju doživio može svatko doživjeti, bez obzira na to što ne poznaje jezik. Samo sve treba primiti otvorena srca, kao što i nas prima Marija.

(Mihael Koonsman, anglikanski svećenik iz New Yorka)

U Međugorju sam doživio obraćenje

Moj dolazak u Međugorje neprotumačiv je i meni samomu. U Međugorje sam prvi put došao u mjesecu rujnu 1985. i ostao tu dva dana. Pošao sam na brdo na kojemu se, kako su mi rekli, Gospa prvi put ukazala. Nisam pravo ni znao što sam tražio. Uz put sam susreo djevojku koju sam prepoznao s jedne slike. Bila je to vidjelica Marija Pavlović. Pred njezinom sam kućom s njom molio. Bili su prisutni i mnogi drugi hodočasnici. Ona je nešto govorila što ja nisam shvatio, ali me je to duboko pogodilo. Dublje nego shvaćena riječ koja se zaustavi tko zna gdje i ne dira nas. Osjetio sam tu nešto novo. Ni danas to ne mogu potpuno izraziti. Nešto kao život, kao radost, kao novi smisao, kao novi otvoreni pogled u stvarnost svijeta i u moju vlastitu osobnost. Nakon molitve u crkvi s nekoliko irskih svećenika, otpale su moje poteškoće u vezi s razlikama koje sam otkrivao između katoličke i episkopalne vjere. Bio je to početak obraćenja na katoličku vjeru.

A što sam naučio u Međugorju? Naučio sam, najprije, da je svatko od nas vrijedan, jedinstven i neponovljiv. Otkrio sam ovdje

znanje srca, odgojene ljude sa znanjem koje nadilazi svako školsko znanje. To je znanje koje se rađa negdje u srcu i dublje je od svake riječi. To je, čini mi se, ono što čovjeka može učiniti svjedokom i kad ne izgovara riječi, i kad ne pozna jezik drugoga. Moj je dojam da mi previše idemo za razumskim spoznajama, a srce omalovažavamo. Međutim, gdje srce postaje maleno, tu je sve ispraznost. Kad čovjek nema srca, to jest odgoja u ljubavi prema čovjeku, onda ni zajednički jezik u obitelji nije jamstvo da će ljudi shvatiti jedan drugoga. Zato takve svađe po obiteljima. Ja sam ovdje doista susreo nešto novo, nešto dublje od riječi što stvara nove ljude.

Kad sam se ono u rujnu 1985. vratio iz Međugorja kući, nastavio sam posao kao i obično. No istodobno sam počeo tražiti vezu s nekim tko će me dalje duhovno voditi. Opisao sam jednom svećeniku svoje stanje, a on me odmah uputio biskupu u Dundee. Pribojavao sam se toga susreta, ali me je biskup veoma lijepo primio. Pripredimio me je za primanje svetoga krštenja i za prijelaz na katoličku vjeru. U međuvremenu sam ponovno hodočastio u Međugorje, i moja vjera i ljubav stalno su se produbljivale. U lipnju prošle godine, nepunu godinu dana nakon moga prvog hodočašća u Međugorje, primljen sam u Katoličku crkvu. A Međugorje za mene ostaje kao Betlehem. Radostan sam, ne pitajući se što će biti poslije, jer držim da znam kome sam povjervovao.

(Škotski obraćenik Jan McDougal)

Ljubav će stvoriti novi svijet

Za Međugorje sam doznao od jednog svog prijatelja. On mi je poslao i stanovitu građu o međugorskim duhovnim zbivanjima. Na temelju toga već sam o Međugorju govorio i preko libanonskog radija i televizije. Sada ću, nakon osobnog posjeta Međugorju, o tome još zanosnije govoriti i organizirati ću libanonska hodočašća u ovo veliko svetište. Jer, kad gledam ljude kako se po božno mole i kako se skrušeno ispovijedaju, onda mi postaje jasno da se na ovom tlu nešto veliko i sveto zbiva. Kad motrim vidiocce (vidio sam ih dvoje), u njima otkrivam jednostavnost, vjerodostojnost, uvjerljivost, zdravlje i radost. Međugorje doživljavam kao poruku za cijeli svijet. Poruku mira i ljubavi iz koje će se roditi novi svijet. Uvjeren sam da će mironosna poruka iz Međugorja naći plodno tlo i u našem nemirnom Libanonu. A ja ću osobno, pjesmom i riječju, nastojati širiti ovu poruku na sve strane. Gospa je u Libanonu mnogo čašćena i mnoge nam je milosti isprosila.

(Mansour Labaky, maronitski svećenik iz Libanona)

Snimio Tvrtko Bojić

Nastavak s 11. str.

sna, mali Jakov, koji je bio navezan na Vicu, plakao je zbog Vickine bolesti. Tada mu se neočekivano ukazala Gospa i utješila ga na svoj poseban način: dala mu je do znanja da je trpljenje potrebno zbog tolikih ljudi, pogotovo po velikim gradovima kod nas i u svijetu, koji žive kao da Boga nema, u grijehu, i ne brinu se za spas svoje duše. Tako je Gospa često tražila da se moli, posti, odriče, upravo ono što je bilo potrebno za ostvarenje Božjih planova. No, vidioci tvrde: „Jedan dio te tajne je ublažen, ali što se treba dogoditi, ipak će se dogoditi!“

Mirjana, Ivanka i Jakov od Gospe su primili po deset tajni i nemaju više svakodnevnog ukazanje. Vicka, Marija i Ivan svjedoče da još uvijek imaju redovita ukazanja te da imaju po devet tajni. Ne znaju kad će im i gdje Gospa povjeriti deset tu tajnu. Sve tajne koje je Gospa dosad povjerila, povjerene su vidiocima na tlu bivše Jugoslavije, a samo je jedna tajna povjerena izvan Jugoslavije, tajna koju je primio Jakov. To se dogodilo na tlu SAD-a. Iz svega što smo od vidjelaca do sada saznali o tajnama jest to da je jedino Mirjana dobila zadatak izabrati svećenika koji će objaviti tajne koje je od Gospe primila. Ostalih petero vidjelaca nikad se nisu izjasnili komu, kad i na koji način ih trebaju reći. Svi tvrde da će se tajne objaviti kad za to dođe vrijeme.

Znak

Vidioci su odmah na početku ukazanja od Gospe tražili znak da bi i druge uvjerali da zaista vide Gospu. Mnogi im nisu mogli povjеровati pa su tražili znak. Vidiocima je bilo žao buduću da su bili tako sigurni da je vide. Gospa je odmah na početku obećala da će ostaviti znak, ali oni, kao i narod, bili su nestrpljivi te su svako malo molili i pitali Gospu, kad će ostaviti znak. Ona im je odgovarala: „Strpite se, anđeli moji!“, katkad bi samo počela moliti ili pjevati ili bi, jednostavno, nestala. S vremenom, prestali su postavljati to pitanje. Nakon nekoliko mjeseci, u listopadu 1981., Gospa im je rekla kako se čudi što je više ne pitaju za znak, te im rekla: „Dragi moji anđeli, ništa se ne bojte. Ja ću vam sigurno ostaviti znak. Izvršit ću svoje obećanje.“ Obećala je ostaviti znak na Podbrdu. Prema svjedočenju vidjelaca, on je treća tajna i bit će vidljiv, trajan i neuništiv. Ne će biti napravljen ljudskom, nego Božjom rukom. Znak će biti svima nama dar, kao potvrda da je Gospa svih ovih godina bila prisutna među nama kao naša Majka. Vidioci tvrde da znaju kad će Gospa ostaviti znak. Također tvrde da im ga je jedanput pokazala te da je prekrasan.

(Ulomci iz knjige u rukopisu koja uskoro izlazi iz tiska)

Božja pitanja čovjeku

Dokle ćete odbijati da se pokorite mojim zapovijedima i mojim zakonima?

fra Iko Skoko

Remda su Izraelci kao robovi u Egiptu teško radili, teško su se odlučili izići iz ropstva. Nakon prvog traženja da ih pusti na slobodu Bogu pripinjeti žrtvu, faraon je nadglednicima zapovjedio da ih moraju tjerati još više raditi. Morali su praviti istu količinu opeka, a slamu skupljati sami. Kako nisu uspijevali napraviti isti broj opeka, nadglednici su ih tukli, a narod je okrivljivao Mojsija i Arona za svoje nove teškoće. Kad su Mojsije i Aron došli među narod i htjeli im podići duh i nadu u izlazak, nisu ih htjeli slušati: „Mojsije to kazivaše Izraelcima, ali ga ne htjedoše slušati: duhovi su im bili pomućeni od teškoga ropstva“ (Izl 6,9).

Prije prijelaza preko Crvenog mora narod se preplaši faraona i njegovih konjanika koji su pošli za njima, pa su povikali na Gospodina: „Zar nije bilo grobova u Egiptu pa si nas izveo do pomremo u pustinji? Kakvu si nam uslugu učinio što si nas izveo iz Egipta! Zar ti nismo rekli baš ovo u Egiptu! Pusti nas! Služit ćemo Egipćane! Bolje nam je i njihov služiti nego u pustinji poginuti!“ (Izl 14,12).

Ponovno su preko Mojsija mrmljali na Boga kod Mara u pustinji Šur kad tri dana nisu imali vode: „Što ćemo piti?“ Tu je Bog dao zakon i pravo i stavio ih na kušnju, zatim se preko Mojsija obratio narodu: „Budeš li zdušno slušao glas Jahve, Boga svoga, vršeci što je pravo u njegovim očima, budeš li pružao svoje uho njegovim zapovijedima i držao njegove zakone, nikakvih bolesti koje sam pustio na Egipćane na vas neću puštati. Jer ja sam Jahve koji dajem zdravlje“ (Izl 15,26).

Narod je ponovno mrmljao protiv Mojsija i Arona, ustavši protiv Gospodina kad je

ponestalo kruha u pustinji Sin: „Oh, da smo pomrli od ruke Jahvine u zemlji egipatskoj, kad smo sjedili kod lonaca s mesom i jeli kruha do mile volje! Izveli ste nas u ovu pustinju da sve ovo mnoštvo gladom pomorite!“ (Izl 16,3).

Bog im obećava kruh i daje im prve zasluge kako će ga uzimati: „Učinit ću da vam daždi kruh s neba. Neka narod ide i skuplja svaki dan koliko mu za dan treba. Tako ću ih kušati i vidjeti hoće li se držati moga zakona ili ne će. A šestoga dana, kad sprema što su nakupili, bit će dvaput onoliko koliko su skupljali za svaki dan“ (Izl 16,4-5).

Izraelci su dobili zapovijed da skupljaju kruha koliko im treba taj dan: „Nakupite koliko kome treba za jelo – jedan gomer po osobi, svatko prema broju članova koji su mu u šatoru“ (Izl 16,16).

Ipak, neki su skupljali više, a neki manje. Međutim, prvima nije ostajalo, a niti je drugima nedostajalo. Mojsije im je rekao: „Neka nitko ne ostavlja ništa za ujutro“ (Izl 16,19). Ipak, neki su skupljali za sutra, pa im se kruh ucrvao i pokvario. Šestog su dana trebali skupiti dvostruko jer sedmi da je bio posvećen Gospodinu i taj dan nije bilo kruha za skupljanje. Kruh koji je ostao preko noći šestog na sedmi dan nije se ucrvao ni pokvario. Nu, neki su ipak i sedmog dana izišli skupljati kruh, ali ga nisu našli pa Gospodin reče Mojsiju: „Dokle ćete odbijati da se pokorite mojim zapovijedima i mojim zakonima?“ (Izl 16,28).

Čovjek često ne vidi i ne pouzdaje se u Božju prisutnost, snagu, blagoslov i providnost. Umjesto pouzdanja u Boga, uzda se u sebe i svoju moć. Kad god se uzda isključivo u svoju moć i svoju snagu, doživi razaranje, glad, žeđ, i izgubi se na putu.

Bože, Oče svemogući

Bože, Oče svemogući, zahvaljujemo Ti za Tvoju očinsku ljubav i molimo da u naša srca izliješ duh molitve.

Neka nas Tvoj Duh oslobodi svega što nam smeta da se otvorimo

Tvojoj ljubavi. Neka Tvoja ljubav učini da obnovimo osobnu molitvu te molitvu u našim obiteljima. Ulij nam duboku ljubav prema svojoj Riječi i daj nam milost da je u srcu nosimo i razmišljamo, kao Marija Tvoja ponizna službenica, i da prepoznamo u svome životu Tvoju ljubav.

Molimo Te za sve one koji zbog svoga trpljenja ne mogu vjerovati u Tvoju ljubav i milosrđe da ih Tvoja ljubav dotakne i oslobodi. Molimo Te i za sve one kojima je u ovom trenutku dobro, te su Te u dobru zaboravili, neka shvate da si Ti jedino dobro, da Ti daješ mir.

Hvala Ti za Tvoju ljubav koju nam iskazuješ ukazanjima Marije, Kraljice Mira. Daj nam na njezin zagovor milost da Ti odgovorimo na pozive koje nam po njoj šalješ i proslavimo Tvoju ljubav sada i uvijek. Tako neka bude.

fra Slavko Barbarić

Međugorje kao osobna poruka u globaliziranom svijetu

U civilizacijskoj perspektivi općega globalizma, kad se ljude sve više promatra kao grupu ili masu, Međugorje čini suprotno: tu Bog po Mariji odašilje osobnu poruku za svako srce. Ta je poruka prepoznata i teško ju je prešutjeti.

fra Mario Knezović

Čovjek je općenito, a mladi napose, svakodnevno stavljen pred različite ponude, izbore, odluke, svrstavanja ... Osoba postaje žrtvom potrošačkoga društva. I čovjek, napose onaj još neizgrađeni, postaje robom i predmetom tržišta. U takvom ustrojstvu svijeta, one vječne vrjednote budu teže prepoznate ili bivaju relativizirane. Sve se više, na različitim razinama, živi načelo „švedskoga stola“. Mnogo je toga ponuđeno i to čovjeku donosi zbrku, jer bira samo ono što mu se sviđa. I na vjerskom području mnogi su se, ponajviše spontano, zatekli u situaciji da i Božje zapovijedi i život Crkve promatraju kao nešto što ne treba pod svaku cijenu i u svemu prihvaćati, nego treba birati samo ono što se može izvršiti. A u tome i jest čovjekov ključni problem jer nije uvijek u stanju izabrati ono što ga vodi u smisao života. U sveopćoj zbrci načela, čovjek bira ono lakše, ono što mu jamči užitak, bez obzira na to što to, dugoročno, može značiti besmisao i propast. Zato čovjeku današnjice treba iznositi jasne stavove Crkve i Božje zapovijedi te se čuvati da ni najmanje ne upadnemo u napast razvodnjavanja Isusove poruke i uloge Crkve i sakramentalnog života. Čovjek, napose mlad, hoće izazove i treba mu jasno artikulirati što se od njega traži i očekuje, otklonivši „slatke“ priče kako je taj put lagan. Zato osobu nemojmo pokušavati izolirati i sankcijama zaštićivati od ponude svijeta, nego svoje snage usmjerimo da joj pomognemo da zna kritički promatrati društvo i birati između dobra i zla.

U takvoj civilizacijskoj perspektivi općega globalizma, Međugorje se uzdiže kao mjesto gdje se jasno i bez sustezanja čuju riječi koje preko križa, odricanja, muke i trpljenja vode do obraćenja i smislenosti. Kad se ljude sve

više promatra kao grupu ili masu, Međugorje čini suprotno: tu Bog po Mariji odašilje osobnu poruku za svako srce. Ta je poruka prepoznata i teško ju je prešutjeti. Ona je, doduše, zahtjevna i traži iskorak iz mase u osobni stav i izričaj vjere. Stoga ne čudi da hodočasnici u Gospinu ozračju, u osobnoj meditaciji, šutnji i osluškivanju Boga, donose konkretne odluke o osobnoj promjeni koja ne može trpjeti odgodu, čekanje, niti se može skrivati iza kolektivne svijesti.

Hodočasnici u Međugorju, to često čujemo, osjeća kako je ovo povlašteno mjesto, mjesto za istinski kršćanski život i povratak kršćanskim korijenima, izvorima naše vjere. Na tom putu vjernik osjeća potporu a ne linč ili osudu, što je preduvjet za novi početak. Zato je bitan taj osobni pristup, gdje će osoba osjetiti da je ljubljena, vrijedna i da se računa na nju. Tu su nam putokaz Božje riječi osobnog odnosa sa svakim kad kaže „Gle, u dlanove sam te svoje urezao“ (Iz 29,16). Taj osjećaj urezanosti u Božje dlanove i Božje srce hrani hodočasnika i vraća ga u blizinu Gospe, čiji putovi vode Isusu i srcu Crkve.

Živimo s Međugorjem

Naši su gosti vlč. Walter Tonelotto, župnik dviju župa u New Yorku, SAD i ravnatelj talijanskog programa Radio Marije za New York, Antonia Monaco, župljanka župe Svetoga Duha te John Tenaglia, mladi filmski radnik.

Priredila Višnja Spajić

Velečasni Tonelotto, jeste li već bili u Međugorju?

Da, 1989. godine prvi sam put bio ovdje, a kad sam postao ravnatelj Radio Marije počeo sam redovito organizirati hodočašća u Međugorje. Nastavljamo dolaziti i u ovom vremenu sveopće gospodarske krize jer nam je potrebno doći osnažiti se u ovom mjestu milosti. Svakog mjeseca pratimo novu Gospinu poruku i, mogu reći, živimo s Međugorjem. I mnogi Hrvati u New Yorku slušaju Radio Mariju na talijanskom.

Recite nam nešto o počecima Radio Marije u Italiji i New Yorku.

Radio Marija u Italiji je počela emitirati 1981. godine, kao plod ukazanja u Međugorju. Ljudi koji su pokrenuli Radio Mariju odreda su bili međugorski hodočasnici, a tu su i nadahnuti da počnu taj pothvat. Riječ je o skupini angažiranih laika koji su se zdušno potrudili da utemelje ovaj radio koji danas djeluje u 52 zemlje u svijetu. Godine 1992. počeli smo putem satelita prenositi program Radio Marije za New York, a godine 1997. počeli smo emitirati na španjolskom i pokrili smo cijeli južnoamerički kontinent. Prije sedam godina počeli smo emitirati program na engleskom jeziku, a od prije nekoliko tjedana emitiramo program na engleskom jeziku iz New Yorka. I to je velika milost jer smo 20 godina trebali čekati da počnemo s emitiranjem ovakvog marijanskog programa. Očekujemo da ćemo za nekoliko mjeseci naš program početi emitirati i u Chicagu, a već imamo dozvolu da započnemo emitiranje programa za Indijance u Južnoj Dakoti. Imamo i dvije postaje koje se nalaze u „crnoj“, protestantskoj Americi.

Što slušateljima znači program Radio Marije, tko bira program?

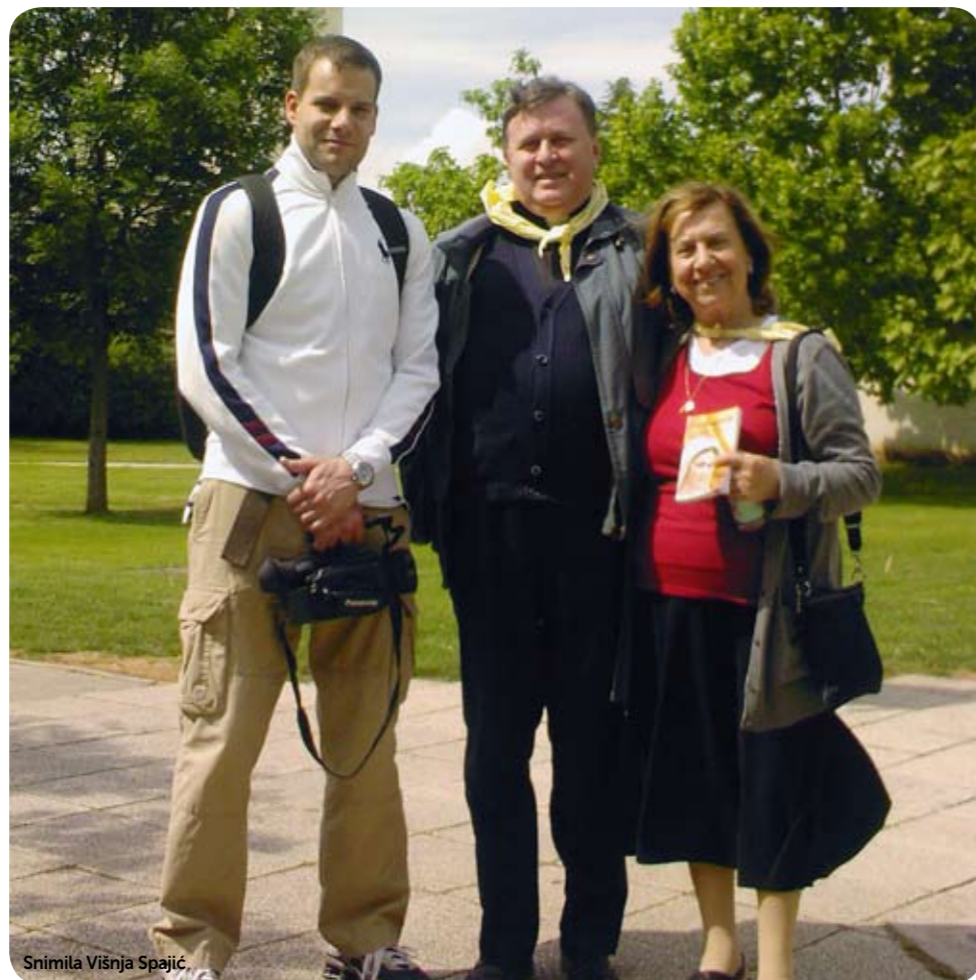
Program bira direktor, a predsjednik upravlja postajom. Imamo 8 sati molitvenog programa, 8 sati posvećeno je ljudskom razvitku, a 8 sati čini vjeronauk. Takva je struktura u temeljima svake Radio Marije u svijetu. Direktor je redovito svećenik i on pronalazi teologe koji prave program koji mora biti u skladu s crkvenim učenjem. Dakle, u na-

šem se programu govori samo ono što je provjeren i dopušteno od Crkve, uz odobrenje mjesnog biskupa. Jedanput godišnje direktori imaju sastanak u Italiji kako bismo obavili godišnju reviziju i planirali daljnji rad. Prava, istinska snaga svake naše postaje jesu dragovoljci, angažirani laici u Crkvi, koji nesebično daju svoje vrijeme za ovaj radio, a brinu se i za financije kako bismo bez poteškoća mogli djelovati. Jedna od glavnih zadaća naših dragovoljaca jest promocija našeg radija, i to u svim oblastima života. Na taj način Radio Marija postao je za ljude i radio kojega su stvorili ljudi. Svaku našu emisiju čini pola pripremljenog programa, a pola se daje na raspolaganje slušateljima. Glavni ovogo-

dišnji cilj obitelji Radio Marije u svijetu jest omogućiti da ljudi na cijelom afričkom kontinentu mogu pratiti naš program. U zemljama gdje nema struje studiji su opremljeni solarom energijom pa naš program dolazi u najsiromašnije kutke svijeta. U posljednje vrijeme služimo se novim tehnologijama pa se naš program može čuti na internetu, Ipodu, I fonu itd. Smatramo se dijelom programa evangelizacije, koji će dosegnuti svaku stopu kugle zemaljske.

Koliko vas slušatelja sluša?

U SAD-u ima preko 260 milijuna stanovnika, a zasad nas sluša oko milijun i pol ljudi. Imamo 7 FM postaja u južnim državama,

Snimila Višnja Spajić

a cilj nam je da taj broj poraste. Nadam se da će naše frekvencije biti dostupne u cijeloj Sjevernoj Americi.

Ovo je Svećenička godina. U njoj je Sveti Otac svećenike pozvao da putem medija evangeliziraju. Zsigurno radite po tom pozivu?

Da, u našoj golemoj zemlji trudimo se otvoriti medijski prostor za Riječ Božju.

Radio Marija – izvor znanja

Gospođo Monaco, volonterka ste u župi Svetoga Duha. U čemu se sastoji Vaš rad?

Ja sam euharistijski ministrant i predsjednica sam Marijine legije. Radim u župnom uredu, kuham za svećenike, držim vjeronauk i kao euharistijski ministrant obilazim teško bolesne u župi i nosim im pričest.

Jeste li prije bili u Međugorju?

Ovo je moj prvi dolazak. Teško mi je govoriti o dojmovima jer sam, jednostavno, preplavljena iskustvom. Imam duboku pobožnost prema Gospi i odavno sanjam doći u Međugorje. Gospa je bila uza me i pomogla mi je u najtežim trenucima moga života. Sretna sam da sam mogla doći u Međugorje i Gospi zahvaliti za njezinu prisutnost u mom životu.

Na koji način osjećate Gospinu svakidašnju prisutnost i milost u svome životu?

Moj dan počinje s Radio Marijom jer ga uključim čim se probudim. Taj je radio izvor znanja i imamo priliku mnogo naučiti. Potom idem u crkvu, na krunicu i sv. Misu. Zahvaljujući tome što imamo divnog svećenika, naša župa polako raste. Dosta vremena provodim s mladima, i uvijek im kažem, kad imaju problema, sjetite se da u džepu imate krunice, prihvatite se molitve i problemi nestaju.

Međugorje je primjer Katoličkoj Crkvi

S nama je i jedan takav mladi čovjek, John Tenaglia, koji se bavi filmom. Recite nam svoja iskustva Međugorja?

Od ranog djetinjstva redovito idem u crkvu no, da budem iskren, nisam dovoljno razumijevao svoju vjeru. O. Walter mi je poslao elektronsku poruku da počem s njime u Međugorje. Bio sam malo zbunjen jer nisam znao zbog čega bih trebao ići, premda sam ponešto znao o ukazanjima u ovom mjestu. To me je ponukalo da malo dublje razmišljam o svojoj vjeri, i na koncu sam odlučio poći. Sada znam da je to bila odlična odluka! Meni se čini da je Međugorje samo središte katoličke vjere danas; iskrenost, nada i istina koje sam našao u ovom malenom selu u Bosni i Hercegovini

ni smatram primjerom Katoličkoj Crkvi u cijelom svijetu. Iskustvo koje sam ovdje stekao pratit će me do konca života.

Što ste posjetili u Međugorju?

Kad sam došao, iskreno govoreći, nisam znao ukazuje li se ili ne Gospa u ovom mjestu, ali kad smo molili kod Plavog križa, zaista sam osjetio prisutnost Neba. Ovdje čovjek iskusi tako duboki mir i nemoguće je i pomisliti da se Gospa zaista ne ukazuje. Naravno, molili smo krunicu na Podbrdu, križni put na Križevcu i svaki dan bili na večernjem molitvenom programu.

Stalno je kamera uz Vas. Hoćete li taj mir o kojem govorite posvjedočiti i nekim svojim filmom?

Daleko od toga da sam neki profesionalni filmski snimatelj, što god u budućnosti budem činio, nastojat ću svjedočiti svoju vjeru.

Koliko mladi slušaju Radio Mariju i pridonosu li to promjeni njihova života?

Nažalost, u Americi malo mladih ljudi sluša Radio Mariju. No, uz pomoć vlč. Waltera, spreman sam dati sve od sebe i pripremati takav program koji će privući mlade ljude i zainteresirati ih da ostanu s nama. Potrebna je velika budilica koja će mlade probuditi iz letargije i osvjestiti ih za ono što se događa oko nas.

Crkva nije u krizi

O. Tonelotto, koliko mladih ima u Vašim hodočasničkim skupinama?

Teško je mlade ljude privući da se odluče na hodočašće u Međugorje. Za Festival mladih doći će jedan mladi svećenik iz Brooklyna, a sam nastojim ohrabriti jednu skupinu mladih da mu se pridruže. Imate pravo, ovaj prostor na poseban način djeluje na mlade ljude i vidi se velika, znakovita promjena u njihovim životima i angažmanu u Crkvi. Oni koji dođu u Međugorje ne treba više ništa objašnjavati jer im je sve jasno. Bitno je da se odluče doći, a kad dođu, Gospa se pobrine za sve ostalo. Moramo ići polako. Da budem iskren, Crkva u Americi, ona engleskog govornog područja, slabo poznaje Međugorje i odlučio sam u programu Radio Marije na engleskom jeziku čitati Gospine poruke iz Međugorja. Vjerujem da će ljudi, slušajući te poruke, pronaći potrebnu nadu i odlučiti se ići s Gospom. Uskoro planiram dovesti skupinu kineskih katolika iz SAD-a, a ja sam siguran da Gospa ima veliki plan s Amerikom.

Po Vašim spoznajama, koliko današnji čovjek treba Boga i kad ga traži?

Posljednjih dvadesetak godina čovjek je glavninu svojih snaga usredotočio na materijalno, na imati novac, imati moć, no događaji nam pokazuju da sve to pada u vodu. Ja živim na Manhattanu, uz sami Wall Street, gdje se nalaze sve banke ovoga svijeta, a one su upropastile ostatak svijeta. Ljudi traže odgovore, a ovo je pravi trenutak ljudima pokazati istinu i pravi put. Amerikanci su vrlo religiozni, a mi kršćani, nažalost, pravimo propuste, naime ne svjedočimo svoju vjeru drugima. Duboko se nadam da će Amerika postati snažna kršćanska zemlja.

Koji je cilj Svećeničke godine, jer nije lako biti svećenik?

Rekao bih da je prvi zadatak nas svećenika da budemo radosni. Mlade privlače samo radosni svećenici. Kad se posvjedoči ljepota i veličina svećeničkog poziva, onda će se i mladi ljudi osjetiti pozvanima. Drugo, kad sam ja bio mlad i kad sam osjetio svećenički poziv, svi su mi pljeskali na toj mojoj odluci, a danas, kad mladić ili djevojka posvjedoče otvorenost prema svećeničkom ili redovničkom pozivu, nažalost, svi ih nastoje obeshrabriti. Želim reći, bitno je da ljudi, narod Božji, cijene one koji se odluče na svećenički i redovnički poziv. Usudio bih se reći da je među inim pokretima obnove unutar Crkve mnogo mladih koji osjećaju želju odgovoriti na Božji poziv. Također bih se usudio reći da, premda imamo sve manje svećenika, sve je više ljudi života posvećena Bogu pa se ne bih složio s tvrdnjom da je Crkva u krizi, ona samo prolazi kroz promjene. Crkva svakim danom jača. Mislim da će za nekoliko godina biti sve više laika koji će se angažirati.

Za što ste se u Međugorju ovih dana najviše molili?

Molio sam u prvom redu za sebe jer je prošlo 2 godine kako nisam bio u Međugorju a osjećao sam duboku potrebu i želju da se vratim. Samom mi je bila potrebna snaga. Drugo za što sam se molio jesu moje dvije župe i, posebno, mladi ljudi.

Što je poruka ovog Vašeg dolaska i rada na Radio Mariji?

Najprije, to je zahvalnost što imamo vjeru kakvu nitko na svijetu nema. Živim u središtu New Yorka, gdje 80 posto ljudi ne zna tko je Isus Krist, i jednostavno sam Bogu zahvalan što sam primio svoju katoličku vjeru i što u njoj živim. Mi kršćani, katolici, moramo biti radosni i pokazati tu radost drugima, onima koji nisu upoznali Krista. Ako im to pokažemo, oni će nas slijediti.

(Prevela Anka Blažević)

Blažena Djevica Marija od Pilara

Svetište Gospe od Pilara (Stupa) u Zaragozi stoljećima privlači mnoštvo hodočasnika. Blagdan „pilarica“, 12. listopada, dan je španjolske, odnosno dan Španjolske i svih naroda španjolskog jezika i kulture.

Priredio fra Karlo Lovrić

Najstarije svetište u Španjolskoj, možda i u kršćanstvu, ovo je Gospe od Pilara, odnosno Gospe od Stupa u Zaragozi.

Barokna građevina pravokutnog oblika podijeljena je u tri lađe. Velasquez, Francisco de Goya, Ramon i Francisco Bayen bogato su je ukrasili i freskama oslikali. Duga je 135, široka 59 metara. Ima 4 tornja i 11 kupola, od kojih je ona srednja posebno veličanstvena, visoka je skoro 80 metara. Legenda kaže da je sv. Jakov apostol Stariji već oko 40. godine sagradio prvu kapelicu na uspomenu čudnog „dolaska“ Djevice iz Jeruzalema u Zaragozu da bi ohrabrila razočaranoga Apostola zbog neuspjeha u propovijedanju. „Pilar“ je alabastreni stup na koji je Gospa stavila noge.

Gospa je u to vrijeme imala 54 godine. Došla je od svoga Sina Isusa nalog: „Pređraga moja majko, pođi k Jakovu Starijem i reci mu prije nego se vrati u Jeruzalem da treba sagraditi svetište tebi u čast, jednu crkvu u kojoj ćeš biti čašćena i zazivana.“

Crkva posvećena Djevici

Jakov je otputovao iz Jaffe da bi stigao na kraj Zemlje, a prije nego se uputio Gospa mu je obećala da će ga posjetiti tijekom putovanja. Tako ga je posjetila u Aragoniji, gdje je Jakov propovijedao evanđelje. Ukazala mu se na jednom mramornom stupu kako bi ga ohrabrila da nastavi propovijedati. Povjerala mu je dužnost da njoj u čast podigne crkvu gdje bi se čuvao taj mramorni stup. Gospa se poslužila bilokacijom, to jest ukazala se u Španjolskoj dok je još bila živa u Jeruzalemu ili Efezu.

Neki mistici, kao časna Marija d'Agreda (1665.) i Ana Katarina Emmerick potvrdile su ovu prastaru predaju u svojim objavama i vizijama, ali već godine 1200. naveden je događaj koji se smatra prvim pismenim dokumentom o Gospi od Pilara. Treba također reći, istini za ljubav, da je crkva „Svete Marije unutar zidina“ postojala i prije invazije Arapa 711. godine. Monah Aimoinus, stigavši u Španjolsku 855. godine da potraži relikvije (moći) sv. Vincencija, pisao je da je „cr-

kva posvećena Djevici u Zaragozi bila majka svih crkava u gradu, a sv. Vincencije obavljao je službu đakona u vrijeme biskupa Valerija“. Godine 1118. Zaragoza, oslobodivši se muslimanske vlasti, opet postaje glavnim gradom Aragonskog kraljevstva, a 1294. obnovljena je crkva „Svete Djevice od Pilara“ da bi primala sve brojnije hodočasnike.

U vrijeme ujedinjenja Španjolske (15. st.), zaslugom aragonskog kralja Ferdinanda Katolika i kraljice Izabele Kastiljske, njegove zaručnice, potvrdilo se štovanje Gospe od Pilara na nacionalnoj razini. Otkrićem Amerike njezino štovanje stiže i u Novi Svijet: 1492. godine saraceni su definitivno istjerani iz Španjolske, a Kristofor Columbo je otplovio s tri karavele od kojih se jedna zvala „Sveta Marija“ i otkrio je novi kontinent Ameriku, a nadnevak otkrića upravo se poklapa s blagdanom Gospe od Pilara, 12. listopada.

Možda zbog svih ovih okolnosti, 12. listopada proglašen je g. 1958. **fešta pilarica**, danom španjolske, odnosno svih naroda koji gaje španjolski jezik i kulturu.

Čudo u Calandi

Godine 1640. jedno posebno čudo učinilo je ovo svetište još slavnijim. Osamnaestogodišnji mladić Miguel-Juan Pelicer iz Calande pao je s kola koja su vukle dvije mazge i dospio pod kotač koji mu je slomio goljenicu desne noge. U bolnici su mu odmah savjetovali amputaciju noge, četiri prsta ispod koljena.

Prije operativnoga zahvata unesrećeni mladić se uputio do Gospe od Pilara da bi obavio svoju kršćansku dužnost, odnosno primio sakramente bolesničkog pomazanja, ispovijedi i pričesti. Nakon intervencije, odnosno amputacije noge, opet se vratio Gospi da joj zahvali što je ostao na životu. Kako više nije mogao raditi, Miguel-Juan se svrstao među prosjake koji su na ulazu u baziliku tražili milostinju. U međuvremenu, svaki put kad se obnavljalo ulje u 77 srebrnih kandila, spuštao se u Gospi-nu kapelicu i čistio uljem svoje rane, iako mu je kirurg savjetovao da se ne služi uljem jer usporava zarastanje rana.

Kad se napokon vratio u Calandu s drvenom nogom i štakom, počeo je prositi idući i do obližnjih mjesta. Ali 29. ožujka 1640. vratio se kući. Navečer je, kao i obično, zazvao Gospu od Pilara i usnuo u dubok san. Ujutro se, međutim, probudio s obje noge. Upozorio je svoje roditelje da mu je desna noga, amputirana prije dvije godine i pet mjeseci, na istom mjestu gdje je bila i prije nesreće.

Mjesni je biskup odmah imenovao istražno povjerenstvo. Njegovi su članovi pošli na bolničko groblje potražiti pohranjenu nogu, ali je tamo nisu našli. Vijest o čudu brzo se proširila u cijeloj Španjolskoj i bila je povodom izgradnje velikoga svetišta. Izgradnja je započela 1681., a crkva je posvećena 10. listopada 1872. godine. Na početku središnje lađe svetišta smještena je „Sveta Kapelica“, u kojoj se časti kipić Djevice s Djetetom iz XIV. stoljeća, Djevice koja stavlja noge na broncom i srebrom prekriveni „pilar“. Odjevena je u različite plašteve, prema liturgijskim vremenima i okolnostima. Djevica s Djetetom okrunjena je 20. svibnja 1905. i ukrašena s deset tisuća dragocjenih bisera, a blagoslovio ju je papa Pio X.

Pobožnost bez granica

Gospa od Pilara, kao zaštitnica Španjolske, stoljećima privlači mnoštvo hodočasnika različitog socijalnog položaja: od seljaka do španjolskih kraljeva, od Ferdinanda Katolika do Juana Carlosa, od kardinala Retza 1654. do pape Ivana Pavla II. 1982. godine.

Mnoge španjolske obitelji svojoj djeci daju ime Pilar i trude se imati i svetu sliku u svojoj kući. Brojni oltari i kapelice u Španjolskoj i u Latinskoj Americi posvećeni su Gospi od Pilara. Ima jedna španjolska pučka pjesma u kojoj pripjev opravdano ponavlja ovu jednostavnu istinu: „Es la virgen del Pilar, la que mas altares tiene, y no hai un buen español, que en su pecho no la lleve“ (Djevica je od Pilara koja ima više oltara, nema ni jednoga Španjolca koji je ne nosi u srcu). A je li zbilja tako i danas?! Hodočašća traju tijekom cijele godine i uvijek završavaju svetom Misom,

moljenjem krunice, marijanskim pjesmama i poljupcem **pilara** (stupa), koji je na manjem dijelu otkriven. Zbog velike upotrebe nastao je vidljiv trag na tom otkrivenom mjestu.

Muzej Gospe od Pilara, koji se nalazi u sakristiji, vrlo je bogat dragocjenostima, među koje spadaju plaštevi s kipa koje su često tražili istaknuti ljudi prije smrti da bi umrli pod tim plaštem Gospe od Pilara, što je bio slučaj i s kraljem Alfonzom XIII., koji je umro 1941. u progonstvu.

Jedna posebna pobožnost, ona Djevici od Pilara iz Zaragoze, bila je u srcu brojnih sve-

platna. Krstili su ga drugi dan poslije rođenja na ime Guillaume. U sakramentu sv. potvrde, zbog velike ljubavi prema Marijinu zaručniku, uzeo je ime Josip.

Majka ga je često vodila u crkvu i ulila mu ljubav prema Gospi, tako jaku i nježnu da je Gospa bila i najomiljeniji lik njegova budućega apostolata. S dvadeset četiri godine zaređen je za svećenika. Pet godina poslije, 1790., u Bordeauxu, dok je bjescilo progonstvo protiv Crkve – svećenici koji se nisu zakleli na Građanski ustav bili su istjerani iz Francuske – Chaminade je ipak ostao ilegalno živjeti.

poći u Zaragozu, u svetište Gospe od Pilara. Da bi preživio, o. Chaminade pravio je kipiće, a ostalo je vrijeme provodio u molitvi na koljenima pred čudotvornom slikom Gospe od Pilara. U sabranosti, moleći i meditirajući, Gospa mu je rasvijetlila buduće poslanje: utemeljenje nove redovničke zajednice.

Tako se 1817. rodila „Marijina zajednica“, redovnici bez posebnog odijela koji su kao znak prepoznavanja na napršnjaku desne ruke nosili zlatan prsten. Uskoro su otvorili prvu, a potom i druge škole, sve

taca i blaženika Crkve. Između sviju treba na poseban način spomenuti lik blaženoga Guillaume-Josepha Chaminade, kojega je papa Ivan Pavao II. 3. rujna 2000. uzdigao na čast oltara.

Ovaj genijalni Marijin apostol, koji je živio u vremenima dviju krvavih revolucija, rođio se 8. travnja 1761. u Périgueuxu, u središnjoj Francuskoj, kao četrnaesto dijete u roditelja koji su se bavili malom trgovinom

Za vrijeme terora, na ulicama Bordeauxa često se moglo susresti jednoga radnika pokrpanih haljina koji se, okrećući bakreni kotao na glavi, zaustavljao ispod prozora kuća ponavljajući glasno: „limar“. Bio je to otac Chaminade koji je, prurušen, dolazio u obitelji i vršio svoju svećeničku dužnost. Godine 1797. ipak su ga uhvatili i osudili na izgon iz Francuske. Zbog snažne pobožnosti prema Blaženoj Djevici Mariji odlučio je

do sveučilišta i kolegija. Svi su nosili karakteristično M iznad kojega je bio križ. Njihovo širenje više se nije moglo zaustaviti.

Bio je to projekt koji je blaženi Chaminade vidio na podnožju Gospe od Stupa u Zaragozi; služenje Crkvi u razdoblju posebice teške povijesti u Europi, kao produženje djela Majke Božje u svijetu, savez s Marijom radi Kristove proslave.

Da je nije bilo

Duhan, vino, rad u inozemstvu. Možemo li se sjetiti tih vremena? Jamačno da možemo mi iz kraja u kojem se ukazala Kraljica Mira. A onda komunizam, milicija, olovna šutnja. E, toga će se jamačno sjetiti i drugi diljem drage nam domovine. Tuđinci, sa Zapada, ne će. Oni će se najvjerojatnije sjećati da ih je nedjeljom bilo manje u crkvi, a o običnim danima da i ne govorimo. Da, bila su to vremena prije nego što nam Gospa progovori. Svima, bez iznimke! I ništa više ne bi isto. Započe nova povijest, odnosno novi svjetski poredak.

Miljenko Stojić

Sada nakon toliko godina mislim da je na mjestu malo se preispitati koje su novine unesene u naš život. Svatko osobno najbolje zna na što može uprijeti prstom, ali ova-ko općenito gledajući možemo li reći da je to bratstvo, jedinstvo, ljubav...? Podrazumijeva se da tu ne mislim na socijalističke, komunističke, masonske ili slične pojmove, nego na one Isusove. Izgovorio ih je jednog dana i ostavio nam ih kao zalag za budućnost. Bila su to ona vremena dok je uskrasnio, a još nije bio uzašao na nebo. Zajednica mala i preplašena. Jedan čak nedostaje: Juda. Bavio se izdajom pa presudio sam sebi. Ni malo obećavajući početak. A Isus ih je htio poslati u čitav svijet. Priča im stoga o jedinstvu. Nije broj bitan, bitno je samo da se zajedno drže. Rodit će to u njima bratstvo koje nikakve poteškoće ne će moći slomiti. Tu je naravno i ljubav kao klica koja neprestano raste i razvija se. Kraljica Mira ništa drugo nije učinila. Govorila nam je i govori slične riječi. Mijenjamo li se i dopuštamo da na ispražnjeno Judino mjesto budemo izabrani poput Matije ili imamo nekih važnijih životnih poslova i poslanja? Malo nezgodno pitanje pred početak godišnjih odmora, ali mislim da je na mjestu. Nije Kraljica Mira događaj u gradu, nego prorok koji nas s krivih staza vraća na one prave. Znamo da griješimo kolikogod bili ponosni. Ne preostaje nam ništa drugo nego dopustiti poniznosti da ponovno progovori u nama i naše uši okrene prema glasu one koja je jednoga dana rodila našega Stvoritelja. Ona je tako jednostavna, bistra, lijepa, ponizna, blaga, suvremena...

Snimila Lidija Paris

Drago mi je da se u prigodi obljetnice Gospina ukazanja u hrvatskom narodu slavi Dan državnosti. Protuslovno, ali za to su zaslužni komunisti. Izišli su iz Hrvatskog državnog sabora kad su se donosile uredbе o hrvatskom osamostaljivanju. I onda iznenada predložio ovaj nadnevak. Ne treba si umišljati da su to učinili zbog pokajanja. Ma kakvi, njihova duhovnost izgrađena je na nekim drugim temeljima. U razdoblju „detuđmanizacije“ međutim pomaknuše i taj nadnevak, učinivši bolje. Sada svatko onaj tko želi, bez obzira na to bio zaposlen ili ne, može doći svojoj Kraljici Mira. Tom prilikom jamačno će joj zahvaliti što je sloboda uopće došla. Tih godina sve je bilo protiv nje. Čak i oni koji se vole nazivati „međunarodnim čimbenicima“. Samo su zlokobno zveckali milicijski pendreci. Ni smo se međutim dali zbuniti. Gospa je bila uz nas i pobijedili smo. Naši bojovnici nosili su krunice oko vrata i čuvali svoj dom. Možda se svega ovoga ne bi trebalo prisjećati? Dajte, molim vas! Kako se može zani-jekati svoja duhovnost? Nije li možda riječ o pokušaju da nas preoblikuju duhovnošću koja njima odgovara? Sve mi se čini da bi u tome grmu mogao ležati zec. Pogledajmo samo oko sebe. Sve više i više na pozornicu izbijaju one stvari koje smo već počeli zaboravljati, a sve više i više u pozadinu počinju odlaziti one na koje smo se počeli navikavati kao na nešto prirodno i samorazumljivo. Neka nama dakle naše Gospe i put će nam biti mnogo jednostavniji i mnogo razumljiviji.

Stvarno, da nije bilo Gospe kako bi stvari izgledale? Možemo li si to zamisliti? Meni se nešto ne da, jer nisam volio ta bivša vremena. Daleko im kuća bila. Tek s Kraljicom Mira postala su podnošljivija. Čutili smo negdje u sebi da će nas ona iščupati iz njihovih kandža. I bi tako. Kao na početku Svetog pisma kad Bog stvarao svjetlo. A ono razbi tamu. Tako i Kraljica Mira svojim svjetlom razbi svu tamu ovdje kod nas i tamu po svijetu. Tek vođen ovom misli mogu zaploviti i u ta zlosretna vremena. Sačuvati će me da ih ne grizem i da me ne grizu. Ali pomoći će mi ona i danas. Ponekad mi se ta vremena učine ništa u usporedbi s onim što nas sada okružuje. Naglasak je prenesen na ubijanje duha, ne više tijela. Ono pada na kraju, prošla su vremena kad je padalo prvo. Koja je razlika? Pa, eto, u načinu izvođenja, ako je to nekomu bitno.

I tako, ruku pod ruku, kao pravi ujedinjeni narodi poći nam je ovim svijetom. Učenici smo Kraljice Mira i nemamo se čega stidjeti.

Glasnik MIRA

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i u Crkvi čitajte u Glasniku mira, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:

Glasnik mira, Gospin trg 1,
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327
Faks: 00 387 36 651 300
E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Preporučite drugima Glasnik mira. Poklonite im godišnju pretplatu. Pretplatite se na Glasnik mira.

Služba pretplate:

Tel.: 00 387 36 653 342
E-mail: lidija_paris@medjugorje.hr

Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6
Sjeverna i Južna Amerika – AMERICOM 4
Australija i Novi Zeland – OPTUS D2

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel.: ++387 36/653-328 uredništvo
++387 36/653-326 glavni tehničar
++387 36/653-310 marketing
Faks: ++387 36/651-300

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

Tjedni molitveni program
ljetni raspored (od 1. svibnja do obljetnice ukazanja)

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRUJEDA

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
	Krunica
	- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
	- U korizm: otajstva svjetla i žalosna otajstva
	- U uskrsnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Križni put uz Križevac
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 19 h	Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed	Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti sa svjedocima
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Krunica na Brdu ukazanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

*Došli smo Ti,
Majko draga!*

